

Mireasă din întâmplare

Radu Lucian Alexandru

*2012 © Copyright deținut de Radu Lucian Alexandru
Toate drepturile rezervate.*

*E-mail: radu.lucian.alexandru@gmail.com
Web page: radu-lucian-alexandru.blogspot.com*

Ilustrația copertei: Radu Lucian Alexandru

Alba Iulia
2012

Mireasă din Întâmplare

Personaje: *Iulia Flavia Carta, Flavia Felice, Aurelian Lovius, Aurelian Maximus, Delia, Mirela și Primarul.*

(În partea stângă a scenei e reprezentată, în fundal, o clădire administrativă. În partea dreaptă e sugerată o cameră de zi. În interiorul ei se află o canapea (pe care sunt aruncate niște haine), un fotoliu (așezat lângă canapea), trei scaune și o masă...)

O ușă fixată într-un „mini-zid” (a cărui lungime nu depășește o jumătate de metru de o parte și de alta a ușii) desparte simbolic cele două părți ale scenei.)

1. Prințul și prințesa

I. Soneria

(Îmbrăcată cu o rochie viu colorată (care îi scoate sânii și mijlocul în evidență), încălțată cu sandale albe cu toc înalt, purtând niște mărgele la gât și o poșetă albă pe umăr (bine aranjată și machiată) din stânga intră în scenă Flavia Felice, merge până la ușă și sună la sonerie.)

La auzul soneriei, din dreapta năvălește imediat în scenă tânăra Iulia Flavia Carta cu părul legat într-un prosop, îmbrăcată în niște pantaloni largi de trening și în sutien. La brâu e încinsă cu un șorț simplu de bucătărie. În picioare are niște papuci de casă. Chipul îi este acoperit cu o cremă de îngrijire a feței.)

Iulia: Aoleu! A sosit! Cam devreme... Și eu nu am terminat prăjiturile... Și uite cum arăt! Nici nu am apucat să mă schimb... (Își dezleagă în grabă șorțul și îl aruncă pe canapea.)

Vai de mine!... Ce mă fac?... Arăt ca o bufniță!... Trebuie să iau repede o rochie pe mine... Dar care?... (Încearcă să aleagă una dintre cele aflate pe canapea: le ridică, le privește o clipă și le aruncă de ici colo, fără a se putea hotărî... Soneria sună din nou.)

Iulia (cu o voce mieroasă): Imediat!... O clipă!... Vin imediat!... (Își dă repede jos pantalonii de pe ea - se încurcă puțin, se dezechilibrează, dă să cadă dar se redresează în ultima clipă...)

Ia pantalonii și îi aruncă pe canapea. Apoi caută să aleagă între două rochii care i-au atras atenția: se uită la ele și le compară...)

Iulia: Ce ți-e și cu bărbații ăștia!... Nu știu și ei să întârzie ca toți oamenii?... Nu știu că femeile sunt mai gingașe și că se gătesc

mai încet, cu migală și multă chibzuială?...

(Flavia, de afară, dă semne de iritare. Nu știe de ce întârzie Iulia să-i deschidă ușa. În acest timp Iulia s-a hotărât la o rochie din cele două și o trage pe ea de jos în sus. Soneria sună din nou.)

Iulia: Imediat! Vin acum!

(Încaltă repede niște sandale și pleacă spre ușă să o deschidă... Își dă însă seama că au rămas haine aruncate aiurea pe canapea, se întoarce, și în timp ce stă cu genunchii pe ea, ia hainele și le aruncă în spatele canapelei. Când operațiunea aceasta este aproape pe sfârșite, vede o rochie, o cercetează pentru o fracțiune de secundă și apoi o aruncă după canapea...)

Iulia: Of, oare nu mi-ar sta totuși mai bine cu rochia asta mai lungă?... (Și se apleacă după ea, peste canapea, dar nu ajunge la rochie. Soneria sună din nou, ea se dezechilibrează și e cât pe ce să cadă de pe canapea. Își revine și se aranjează.)

Iulia: Dă-o încolo de rochie! Așa este dacă te grăbești! Nu ai timp suficient de reacție și te depășesc evenimentele...

(Se îndreaptă din nou către ușă. Nu observă însă că prosopul mai îi este încă bine ancorat pe cap. Uită și de faptul că fața ei este acoperită cu cremă pentru îngrijirea feței...)

II. Mărturisire

(Deschide ușa. La vederea ei, Flavia țipă speriată.)

Iulia (mirată dar și ușor speriată): Ce e dragă Flavia? Nu ai mai văzut oameni?

Flavia (intrând în cameră): Iulia tu ești?... Ce m-ai speriat! Ce e cu tine așa?

Iulia (închizând ușa): Da ce-i cu tine aici?

Flavia: Ce e soro? Așa mă primești?... Uită-te la tine cum arăți!

Iulia (ușor iritată): Cum arăt? Arăt foarte bine! Sau nu-ți place rochia mea? Sau sandalele? Ce nu-ți place? Uite: e și curat în cameră!... Ce mai vrei? Am făcut destule de când ai sunat la ușă!...

Flavia: Și fața? Și prosopul?

Iulia: Aoleu! Am uitat complet de ele! Vezi dacă m-ai grăbit! (Își ia prosopul din cap și își șterge cu el fața. Apoi caută o oglindă și privindu-se în ea șterge, cu atenție, orice urmă de cremă.)

Flavia: Arăta-i ca dracu! Dacă era altcineva la ușă s-ar fi speriat de tine! Dar eu, eu sunt bărbată! Nu mă sperii cu una cu două!

Iulia: Scuză-mă! Te-am speriat?

Flavia: Un pic... Că mă întrebam de ce îți ia atâta să vii să deschizi... Și se auzea gălăgie... Și m-am gândit să nu fie ceva hoți prin casă...

Iulia: Săraca de tine! Ce grijulie! Hai să te îmbrățișez!... Dar hai

repede că sunt în criză de timp! *(Se îmbrățișează și apoi se așează amândouă pe canapea.)*

Flavia: Dar ce e fată? De unde atâta grabă? Doar nu dau turcii?
(Flavia își ia poșeta de pe umăr și o pune pe canapea.)

Iulia: Mai rău!

Flavia: Mai rău?... Vin tătarii?

Iulia: Mai rău!... Vine pe la mine un coleg de facultate, o frumusețe de fecior, un cuceritor adevărat, un bărbat pe cinste!...

Flavia: Ce coleg? Hopa-hopă!... Cum de nu mi-ai spus nimic de el până acum?

Iulia: Păi uite că îți spun acum... Oricum voiam să-l cunoști și tu ca să-ți dai cu părerea...

Flavia: Te pomenești că ți-a căzut cu tronc bărbatul ăsta... Cum ai zis că-l cheamă?

Iulia: Of!

Flavia: Zi fată! Ce ai?

Iulia: Are un nume așa de frumos... Aurelian!

Flavia: O fi vreun împărat sau ce?

Iulia: Nu chiar!... E Făt-Frumos! E prințul meu...

Flavia: Și el știe?

Iulia: Nu prea știe... Nu cred că știe... Dar îl voi informa și pe el – fii fără grijă! Toate la timpul lor!... Și tu trebuie să mă ajuți că doar ești cea mai bună prietenă a mea...

Flavia: Te ajut cum să nu... Dar care e scenariul? Ce trebuie să fac?

Iulia: Nu m-am gândit încă... Dar mă gândesc... Trebuie însă să gândesc repede că acușica vine... Am crezut că el e la ușă când ai sunat.

Flavia: Bine că nu a fost el că dacă te vedea în halul în care mi te-ai arătat fugea prințul tău cât îl țineau picioarele...

III. Ceață și fum

Iulia: Ai dreptate! Să mă aranjez repede că imediat vine...

(Se ridică de pe canapea, ia oglinda și privindându-se în ea își aranjează părul și se rujează.)

Sar în sus de bucurie! Nici nu știi ce emoționată sunt!... Dar ce mă fac? Ce îi zic? Cum discut cu el?...

Flavia: Știi ce Iulia...

(Flavia se ridică de pe canapea pune mâinile pe umerii Iuliei și o masează ușor la baza gâtului.)

Relaxează-te! Trage aer în piept... Expiră!... Așa!... Relaxează-te!... *(Amândouă inspiră și expiră profund.)*

Respiră!... *(Inspiră și expiră din nou.)* Așa...

(Indicațiile de relaxare sunt date cu ton jos, în ritm lent.)

Încă o dată!... (*Din nou inspirație și expirație profundă.*)

Excelent!... Stai jos acum și întinde-te pe canapea!... (*Iulia urmează indicațiile.*)

Foarte bine!... Relaxează-te!... (*Flavia se așează pe fotoliu.*)

Toate grijile tale dispar acum... Inspiră!... Expiră!... Acum închide ochii (*amândouă închid ochii*) și imaginează-ți că ești o prințesă, într-un castel de poveste... Respiră!... (*Amândouă inspiră și expiră profund...*)

(*În acest moment din bucătărie începe să intre în scenă fum de la prăjiturile arse ale prințesei. Iulia stă culcată, cu ochii închiși, pe canapea. Flavia nu observă nici ea fumul și continuă să-i dea indicații Iuliei în timp ce stă într-o postură de meditație, cu ochii închiși.*)

Prințul tău vine spre tine de peste mări și țări, prin fum și ceață (*amândouă respiră profund*)...

Trece peste munți și văi călare pe un cal alb... (*respirație profundă*). Îl vezi îmbrăcat frumos, gata de cununie, cum se ivește din fum și din ceață... (*Încă o respirație profundă... Între timp de la bucătărie fumul se întetește...*)

Și tu te relaxezi, te vezi dorită de privirea lui cuceritoare și îl aștepți liniștită... Și inspiri profund (*Iulia oftează*) și expiri profund (*oftează din nou*)... Și el apare din fum și din ceață... (*Respirație profundă*).

Iulia: Auzi soro?

Flavia (*în continuare cu ochii închiși*): Da Iulia? Te-ai mai relaxat? E așa de frumos prințul tău!...

Iulia: Auzi... Să te întreb ceva...

Flavia: Da, spune... Ce relaxată sunt, parcă îl văd cum vine pe calul lui alb... îmbrăcat în costum de prinț, cu alaiul regal după el... cum se ivesc cu toții din fum și din ceață... Parcă simt aieva mirosul de fum!... Și prințul e așa de frumos!...

Iulia: Flavia? Fii atentă că te întreb ceva important.

Flavia: Da... Și ce ochi frumoși are și părul negru ca pădurea... Zi că te ascult!...

Iulia: Flavia, am înțeles treaba cu prințul și cu alaiul lui dar spune-mi și mie ce e cu fumul și cu ceața, că parcă e prea realistă - și eu simt aieva mirosul fumului... De unde vin ele și care e rostul lor în relaxare?

Flavia: Ce fum și care ceață?

Iulia deschide ochii și ușor amețită se ridică din poziția orizontală: Păi fumul și ceața de aici din cameră...

Flavia: A, da... Ce frumos, cum iese el din fum și din ceață...

Iulia: Auzi soro! Deschide ochii!

Flavia (*deschizând ochii*): Uau!... Ce ceață frumoasă!... Și-a trimis ceața înainte ca în basme... Prințul tău e cu adevărat fermecat...

IV. Foc și apă

Iulia (ridicându-se de pe canapea): Vai de mine!... A venit ceața, vine imediat și prințul!... Ce mă fac, cum arăt? Sunt bine? Sunt ok?

Flavia: Arăți super... da auzi...

Iulia: Da.

Flavia: Totuși de unde vine ceața asta că e prea reală?...

Iulia: Din povestea ta cu prințul...

Flavia: Lasă fată prostiile. De unde vine ea? Pe bune? Că parcă ceva miroase a ars...

Iulia: Aoleu! Prăjiturile mele!... Săriți! A luat foc bucătăria!

Flavia (ridicându-e în grabă de pe fotoliu): Ce?!... Vai de mine! Arde!! Săriți! (*Tipete, strigăte.*) Ce ne facem?... Cineva să stingă focul!... (*Intră amândouă în bucătărie în grabă (ies din scenă). Se aud tipete și strigăte din culise.*)

Flavia: Dă cu prosopul! Așa... Dă în el!

Iulia: Nu mai bine aruncăm niște apă?

Flavia: Dă cu prosopul! Dă și cu apă! (*Se aude plescăit de apă aruncată.*) Nu pe mine!... Dă apa încoace că o arunc eu! (*Se aude din nou plescăit de apă.*)

Iulia: Ce-ai făcut Flavia? Acu m-ai udat tu pe mine!

Flavia: Lasă soro că așa se face: se udă hainele ca să nu ia foc. Oricum uite că s-a stins... S-a terminat cu prăjiturile tale!... Deschide geamurile și dă cu prosopul prin aer să iasă fumul și ceața până nu vine prințul tău!

(*Intră din nou în scenă cu prosoape în mâini și dau după fum să iasă din cameră - amândouă au rochiile ude.*)

Iulia: Vai de noi!... Era să luăm foc. Și tu mă țineai de vorbă cu ceața și cu fumul tău! Bietul prinț era cât pe ce să dispară în fum și în ceață cu noi cu tot...

Flavia: Lasă Iulia că e bine că am stins focul și că nu am pățit nimic...

Iulia: Dar Flavia, prințul meu trebuie să sosească dintr-o clipă în alta și uite ce ne-am udat... Hai repede să ne schimbăm de hainele astea! (*Se duc amândouă în spatele canapelei să își aleagă alte rochii.*)

Iulia: Ia tu rochia asta albă!... Eu o iau pe asta...

(*Își aruncă rochiile ude de pe ele, se șterg cu prosoapele și apoi se îmbracă în grabă cu alte rochii.*)

Flavia: Cum îmi vine?...

Iulia: Îți stă foarte bine cu ea!... Dar eu cum arăt?

Flavia: Arăți ca o prințesă!... (*Flavia se așează pe canapea.*) Of... Ce de peripeții! Acum m-am emoționat și eu! Ce mai prinț ai

găsit și tu... Auzi la el: să-și trimită ceața înainte... Hai să ne relaxăm... Respirăm calm, ritmic, profund de câteva ori și apoi așteptăm... (*Flavia respiră profund de câteva ori.*)

V. Strategie

Iulia (se mai aranjează puțin apoi vine și se așează și ea pe canapea): Ce faci fată?

Flavia: Bine fac!... Ce m-a amețit povestea asta cu prințul și cu ceața lui...

Iulia: Nu asta te întrebam... Oare nu ar fi mai bine ca tu să dispari de aici?...

Flavia: Că bine zici. Vine prințul și nu trebuie să mă vadă. Să mă ascund pe undeva. (*Se pitește după fotoliu:*) Oare mă vede aici?

Iulia: Nu e bine acolo că te vede...

Flavia: Atunci după canapea. Mă așez aici și stau ascunsă până pleacă prințul...

Iulia: Foarte bine! Stai acolo cuminte și nu zici nimic, bine?

Flavia: Bine...

(*Iulia stă cuminte pe canapea și se uită aiurea prin cameră ca și cum nimic nu s-ar întâmpla. Flavia stă pitită după canapea. Urmează douăzeci de secunde de liniște... După cele douăzeci de secunde Flavia se ridică de după canapea.*)

Flavia: Cred totuși că nu e bine să mă ascund aici... Că doar nu sunt strigoi. Și nici Cupidon. Mai bine plec!

Iulia: Nu! Stai aici că am emoții!... (*Flavia vine și se așează pe canapea.*) Vine să-i împrumut o carte: a zis că imediat ce iese de la cursuri trece pe la mine să i-o dau... Și prăjiturile s-au ars, ai văzut... Ce o să-i dau să guste?...

Știu! O să-l servesc cu o cafea!... Dar atunci cum o să-l mai cuceresc? Prăjiturile erau un element esențial al strategiei de cucerire... Cum să fac?... Zi ceva! Ajută-mă te rog!

Flavia: Te ajut! Dar cum?

Iulia (după câteva secunde de reflecție): Uite cum: rămâi frumos aici. Eu îți prezint, tu intri în vorbă cu el, până îi cauți cartea, că nu mai știi pe unde am aruncat-o, vă împrieteniți puțin și când el dă să plece, pleci și tu odată cu el... Apoi îl întrebi unde merge și te prefaci că aveți același drum. După care te ții scai de el o vreme și îl tragi de limbă ca să vezi dacă îi place de mine... Dar nu direct! Îl iei mai pe ocolite: îl întrebi ce părere are despre căsătorie, despre relațiile conjugale, ce crede el despre femei, despre iubire, despre procesul de atracție sexuală și la urmă – așa ca printre altele, îl întrebi, de exemplu, dacă nu crede că s-ar potrivi cu mine: eu - prințesa lui, el - prințul meu, călare pe cal

alb, ieșind din ceață și din fum... Ce zici?

Flavia: Ok! Exact așa facem! Mă împrietenesc cu el... Și îl trag de limbă!

Iulia: De limbă! Da! Dar nu prea tare că știu că tu ești repezită și naivă și instinctivă și un pic prea romantică... Să nu cumva să-ți pice cu tronc... Vezi că ăsta e prințul meu! Ai înțeles?

VI. Prințul

Flavia: Sigur Iulia! Ce-ți veni? Nici nu mă ating de el!... Dar să te întreb: e frumos?

Iulia: Da! Ca un prinț!

Flavia: Și e chipeș?

Iulia: Este!

Flavia: Și e bogat?

Iulia (dând din umeri): O fi... Nu știu... De abia ce ne-am cunoscut ieri la curs și nu am apucat decât să-i promit că-i împrumut azi o carte de care el avea nevoie și cam atât...

Flavia: Aoleu!... O fi sărac! Sigur e sărac... Dacă nu are bani să-și cumpere o carte și vine să o împrumute de la tine sigur e sărac...

(Îmbrăcat în blugi, tricou și un sacou șic pe deasupra (și încălțat cu niște pantofi bine lustruiți), din stânga, intră în scenă Aurelian și se apropie de ușă.)

Iulia: Nu știm asta!... Poate e doar o strategie de agățare pe care el o folosește. Îți spun: arată a prinț... Și e prințul meu oricum ar fi: bogat, sărac, cu regat sau fără, călare pe cal sau pe jos... *(Aurelian sună la ușă.)*

Flavia: Sări fată că a venit!

Iulia (ridicându-se de pe canapea): Mă duc să-i deschid! Deci rămânem înțelese? Da? Te dai pe lângă el... Plecați amândoi împreună și îl întrebi despre mine, despre relația de dragoste, despre căsătorie... și toate cele... Îl descoși și afli tot de la el. Bine?

Flavia: Lasă-l în seama mea... Du-te și deschide-i - să-ți văd și eu prințul că m-ai înnebunit cu el...

Iulia (deschizând ușa): Salut Aurelian! Ce surpriză plăcută! Ce te aduce pe la mine?

Aurelian: Salut Iulia... Mă bucur să te revăd... Am venit după cartea aceea de care am vorbit ieri.

Iulia: A da, desigur, ce uitucă sunt... Acum mi-am adus aminte. Haide pofteste înăuntru. Sunt cu o prietenă, stăm la povești.

Aurelian: Vă deranjez?... Că nu stau mult - sunt doar în trecere - doar iau cartea și plec... Dar ce fum e aici la voi!... De unde vine fumul acesta?

Iulia: Ee, nu e nimic... Probabil că... vecina a încercat să facă niște prăjituri și le-o fi ars... Din neatenție! Că altfel e foarte bună gospodină să știi!... Dar hai să-ți fac cunoștință cu prietena mea... (*Flavia se ridică de pe canapea.*) Flavia el e Aurelian, un coleg de facultate...

Flavia (îi întinde mâna): Bună Aurelian!

Aurelian (dând mâna cu Flavia): Sărut mâinile domniță! Mă bucur nespus de întâlnirea cu privirea ta luminoasă...

(*Flavia îi face semn Iuliei că Aurelian e ok.*)

Flavia: Vai de mine! Chiar vorbești ca un prinț...

Aurelian: Poftim?

Flavia: Nimic... Sunt bucuroasă și eu de... de privirea ta luminoasă sau cum ai zis...

Iulia: Haideți stați jos!... (*Către Aurelian:*) Cu ce te servesc?... Bei o cafea?

Aurelian: Nu, mulțumesc!... Sper că nu te superi, dar chiar sunt grăbit... Sunt doar în trecere după cartea cu pricina și mă grăbesc că trebuie să mă întâlnesc cu unul din prietenii mei în oraș cam în douăzeci de minute... Mi-o împrumuți te rog? Nu o țin mult!... Și ți-o returnez în câteva zile... Îți rămân dator!

Iulia (cu jumătate de gură, oarecum dezamăgită): Bine... Sigur... (*Îi face semn Flaviei să intre în acțiune.*) Flavia stai puțin cu Aurelian de vorbă, până îi caut eu cartea după care a venit!

Flavia: Da, cum să nu...

VII. Prințesa

(*Iulia iese din scenă. Aurelian se așează pe un colț al canapelei. Flavia se așează în colțul opus. Privește spre Aurelian, îl studiază cu atenție câteva secunde și apoi se ridică brusc, se așează lângă el și se uită galeș în ochii lui.*)

Flavia: Așa deci!... Frumos... foarte frumos!... Deci tu ești prințul!

Aurelian (zâmbindu-i surprins Flaviei): Poftim?

Flavia: Aă... nimic... Atâta doar că ai nume de împărat - Aurelian - și mă gândeam că poate ești prinț...

Aurelian (intrând în jocul Flaviei): Dacă zici tu, să știi că pot fi... (*Se ridică în picioare și o invită și pe Flavia să se ridice:*) Te rog domniță, dansezi?

Flavia: Dar nu e muzică!

Aurelian: Nu auzi muzica din inima mea? Vino la pieptul meu și o ascultă să vezi cât de dulce îți șoptește!

(*Flavia ezită un pic dar apoi se apropie și în timp ce dansează cu el pune urechea pe pieptul lui și ascultă...*)

Flavia: Nu se aude mare brânză: doar tic-tac, tic-tac, ca la o inimă obișnuită... Sigur cântă?

Aurelian: Cum nu! Inima mea e o pasăre cântătoare – toată ziulica cântă plină de iubire, prețuind frumosul și viața trăită fără regrete... Atâta doar că trebuie să o ascuți cu urechile minții... Dacă mă privești direct în ochi se aude mai bine!

Flavia: Da? Stai că te privesc!... Să știi că ai dreptate: parcă aud ceva... Sper însă să nu fie fum și ceață ca mai înainte...

Aurelian: Ce zici?

Flavia: Nimic! Ziceam că ai un trup destul de călduros și mă gândeam să nu fi luat foc ceva iarăși prin zonă, știi tu: povestea cu vecina și prăjiturile ei...

Aurelian: A da... Mi-a povestit Iulia. Dar nu! Ființa mea arde în focul iubirii de viață, al iubirii de iubire... și al iubirii de tine!

Flavia: Așa de repede? Dar de abia m-ai întâlnit!

Aurelian: Și ce dacă! Iubirea adevărată nu are timp să aștepte! Ea arde cu putere de la prima și până la ultima scânteie. Ea nu e foc mocnit și jar stins ci e foc și văpaie care urcă până la cer și luminează cu putere dragostea izvorâtă din stele...

Flavia: Interesantă viziune...

Aurelian: Flavia?

Flavia: Da?

Aurelian: Dacă vrei, să știi că eu pot fi prințul tău, chiar și pentru o clipă - pentru această clipă de eternitate, care stă acum pe loc și ne unește în destine fără de început și fără de sfârșit... Eu pot deci să fiu prințul tău... Dar numai dacă...

Flavia: Da?...

Aurelian: Numai dacă...

Flavia: Dacă ce?

Aurelian: Dacă și tu vrei să fii prințesa mea!

Flavia (desprinzându-se din brațele lui): Cine să fiu?

Aurelian: Prințesa mea!... Nu vrei să ne jucăm de-a prințul și prințesa?

Flavia (după o ușoară ezitare): Ba da!... De ce nu? Tu ești bărbat... Eu sunt femeie... De-a ce altceva să ne jucăm?

Aurelian: Păi vezi!... Viața e un joc și e scurtă... foarte scurtă... Și trebuie trăită la maxim. Iar noi ne jucăm. Și trebuie să ne jucăm frumos, să ne placă jocul... Iar acum ne putem juca de-a prințul și prințesa care tocmai s-au întâlnit și s-au îndrăgostit de la prima vedere (la propriu nu la figurat)...

Flavia (surprinsă): S-au îndrăgostit?

Aurelian: Da Flavia, de ce te miri? Așa e jocul cu prințul și prințesa. Se văd și imediat se îndrăgostesc unul de celălalt ca și cum s-ar ști de o viață întreagă, ca și cum nu ar fi fost niciodată separați până în acea clipă...

Flavia (așezându-se pe canapea): Ce le mai vrăjești!...

Continuă că îmi place ce cuvântezi... Urmează o poezie nu?

Aurelian (așezându-se și el pe canapea): Flavia!... Eu sunt prinț, om de fapte nu de vorbe și viața trebuie jucată nu vorbită. Noi doi suntem actori pe scena iubirii eterne și jucăm fiecare rolul predestinat: tu ești prințesa mea și eu prințul tău fermecat...

Flavia: Aaa... Deci doar ne prefacem, jucăm un rol... Trăim ca și cum am fi ceea ce nu suntem de fapt... Pricep... Îmi place!... Și tu zici că vrei să fiu în acest joc prințesa ta... Da... Dar poate tu ai altă prințesă și eu vă încurc!

Aurelian: Nu! Cum te poți gândi la așa ceva prințesa mea Flavia? Gândul meu doar la tine stă și inima mea doar pentru tine bate, privirea mea cerșește lumina corpului tău de zână și eu aștept vrăjit sărutul tău fermecat...

Flavia: Așa deci: cauți sărutul fermecat – dar numai ne prefacem... Nu? Mai rămâne valabilă povestea cu jocul? Sper să nu devină din joc ceva serios și tu să ajungi un biet rănit pe câmpul dezamăgirilor din orizontul iubirii conjugale...

Aurelian: Rănit?

Flavia: Da! De joc!

VIII. Cartea și drumul

Iulia (revenind pe scenă): Am găsit!... Am găsit în sfârșit. Am avut ceva de căutat că era aruncată mai de o parte dar până la urmă tot am dat de ea... Uite-o aici...

Aurelian (ridicându-se de pe canapea și luând cartea de la Iulia): Mersi mult Iulia! Ești o drăguță...

Iulia: Cu plăcere!

Aurelian: Bun... Acum vă rog să mă scuzați dar eu trebuie să plec... Știți, prietenul... În 15 minute trebuie să mă întâlnesc cu el... Stă aici în centru pe lângă primărie...

Iulia: Da sigur... Du-te să nu întârzi!

Aurelian: Atunci am plecat... Pa Iulia! Pa Flavia! Nu-ți uita prințul!

Flavia: Bine! Pa!... (*Aurelian se îndreaptă spre ușă. Iulia îi face semn Flaviei să plece cu el. Aceasta îi face semn că e pregătită și apoi strigă după el.*)

Flavia: Aurelian!

Aurelian (întorcându-se din pragul ușii): Da! S-a întâmplat ceva?

Flavia (luându-și poșeta și ridicându-se de pe canapea): Aurelian, am și eu drum prin centru, pe lângă primărie. Poate mergem împreună...

Aurelian: Sigur Flavia! Dar haide repede te rog că mă grăbesc... Pa Iulia!

Iulia: Drum bun Aurelian!

Flavia: Te îmbrățișez Iulia!

Iulia: Ai grijă ce faci și să vii mai târziu să discutăm problema aceea, bine?

Flavia: Stai liniștită!... Ești ca și rezolvată!

(Aurelian și Flavia ies pe ușă și apoi se plimbă prin cadrul din partea stângă a scenei. Iulia închide ușa după ei și apoi iese din scenă.)

IX. Plimbarea

(Aurelian pășește ținând cartea în mâna dreaptă. După ce merg câteva clipe tăcuți Aurelian o prinde frumusețea de mână pe Flavia, cu mâna stângă, și o oprește pe loc.)

Aurelian: Deci, prințesă Flavia!

Flavia: Da prințul meu Aurelian!

Aurelian: După cum îți spuneam viața aceasta este un joc și noi trebuie să ne bucurăm de el cât putem, cât timp suntem tineri și în putere, cât timp suntem frumoși și atrăgători, cât timp soarele surâde pe fețele noastre, cât timp tinerețea face parte din definiția imediată a ființei noastre... Nu-i așa?

Flavia (reluând mersul): Așa e prințul meu...

Aurelian: Viața trece repede și doar cei care profită de orice oportunitate nu vor avea regrete mai târziu. Doar cei care profită de orice ocazie norocoasă se pot bucura de surprizele plăcute ale vieții... Nu crezi?

Flavia: Ba da... Dar hai să te întreb ceva...

Aurelian (oprindu-se pe loc): Spune prințesă...

Flavia: Tu crezi în relații serioase, în legăminte, în implicare emoțională și în toate acele lucruri care îi plac unei prințese?

Aurelian: Sigur! Cred... Doar sunt prinț!

Flavia: Și crezi în flori, în bomboane, în plimbări romantice, în scrisori de iubire? – Adică cum ar veni în a face curte cum se cuvine unei prințese alese de inima ta...

Aurelian (reluând mișcarea): Da și nu... Acestea sunt mai mult pentru prinții de modă veche... În vremurile noastre moderne prinții nu mai trebuie să fie nici naivi, nici ezitanți, ei trebuie să fie realiști și direcți: să spună clar ce vor, să explice limpede ceea ce pot oferi și să pretindă de la prințesele lor răspunsuri de asemenea fără ezitări și fără amânări!

Ei iubesc cu patimă și cu foc!... Iubirea arde cât timp e întreținută, flacăra ei nu trebuie lăsată să se diminueze prin șovăire și tergiversare... Dragostea adevărată este neburnie curată, ea te face să uiți de toate și să iubești fără măsură: să uiți de tine, să uiți de lume și să nu mai știi nimic în afară de iubire...

Flavia (oprindu-se pe loc): Interesant ce zici... Deci direct, fără ezitare, instinctiv, intuitiv... fără prea multe gânduri, fără prea multe aprecieri și comparații, fără prea multe judecăți și prejudecăți, fără prea multe vise și proiecții - adică pe scurt fără trecut și fără viitor - doar prezent!... Un prezent nesfârșit trăit fără griji și fără speranțe, fără iluzii și fără așteptări false, fără indecizii și fără obsesii, fără atașamente și fără regrete... Adică fără ipocrizii și fără ascunzișuri - să lași vorba să spună lucrurilor pe nume și să vorbească fără ocolișuri... Să trăiești jocul vieții în toată plenitudinea lui. Să făptuiești doar ceea ce simți că face plăcere ființei tale... Să iubești urmându-ți pulsul imediat al inimii și să te bucuri de fiecare clipă de viață - să te bucuri de fiecare privire, de fiecare atingere, de fiecare șoaptă, de fiecare îmbrățișare... Asta zici?

(Aurelian stă față în față cu Flavia, o privește direct în ochi, și după câteva momente de tăcere, îi răspunde:)

Aurelian: Cred că îmi citești gândurile!... Nu-mi vine să cred că m-ai înțeles așa de bine... Oare ești aieva?... Vino să te îmbrățișez!

X. Un exemplu

(O strânge în brațe... Stau așa vreo zece secunde, apoi încet și pe furie Aurelian o sărută cu îndemânare... Flavia se lasă sărutată vreo trei secunde și apoi se retrage ușor, reluând plimbarea.)

Flavia: Stai puțin, că totuși s-ar putea să fii acum un pic chiar mai rapid decât clipa prezentă. Viteza ta de acțiune ar putea să pară grabă și rapiditatea ta ar putea să pară superficialitate...

Aurelian: Ai dreptate, ar putea să pară... Dar nu este. Vorbeam mai înainte de virtuțile spontaneității și ale trăirii atracției golite de povara trecutului și a viitorului și am simțit nevoia spontană să exemplific și pentru mine și pentru tine, prin fapte concrete, vorbele spuse, astfel încât ele să poată deveni din treceri trecătoare clipe suspendate în veșnicie, momente de viață trăite cu maximă intensitate...

(Aurelian o oprește pe loc și cu tandrețe o sărută din nou vreo cinci secunde... Flavia participă cu entuziasm apoi se desprinde din sărutare.)

Flavia (reluând mișcarea, ținută de mână de Aurelian): Un exemplu deci... Frumos exemplu... Și plăcut, extrem de plăcut... Rupt din timp, scos din veșnicie și trăit în clipă... Dacă te rog, vrei să-mi mai dai odată exemplul de mai înainte?

Aurelian (oprind-o pe loc): Desigur prințesa mea Flavia. Primește de la mine toată dragostea mea! *(O prinde cu mâna dreaptă (în care ține și cartea) de mijloc, stânga i-o trece prin păr,*

Îi apropie capul și o sărută.) Și toată iubirea mea! (*O sărută din nou prin aceeași mișcare.*) Și toată simțirea mea... (*o sărută*) și toată prețuirea mea... (*încă un sărut*) și toată atingerea mea... (*și încă unul*)...

Flavia: Bine! E bine!... Hai să mai luăm o pauză, că m-ai amețit cu atâta iubire...

Aurelian: Sper că nu te-am copleșit cu prea multă atingere senzuală...

Flavia (reluând mișcarea): Nu m-ai copleșit, dar cum ziceam, uneori îmi pari mai rapid decât clipa, acționezi înainte să gândești și mă tem să nu-ți vină vreo idee de continuare a sărutului și îmbrățișării... Vreo idee devenită vorbă prin care să mă ispitești spre vreun colț de natură urbană ca să faci dragoste cu mine chiar acum...

Aurelian: Năstrușnice gânduri mai ai și tu prințesă... Și trebuie să recunosc că nu ai idei rele, dar nu pot să fac așa ceva! Eu sunt prinț, sunt un bărbat nobil, am principii sănătoase de viață și cred în valoarea sfântă a legământului căsătoriei. Întâlnirea amoroasă deplină nu o voi avea decât cu soția mea, cu acea ființă feminină cu care mă voi uni prin jurământ de întâlnire armonioasă, de împlinire reciprocă și de transfigurare maximă într-un ideal...

XI. Un alt exemplu

Flavia (oprindu-se pe loc): Interesant. Mă surprinzi din nou... Spontan dar cu principii. Instinctiv dar cu valori. Intuitiv dar cu idealuri... Bine, foarte bine, atunci știi ce... (*Flavia ezită...*)

Aurelian: Da?

Flavia: Hai să vedem dacă ești precum spui...

Aurelian: Sunt cum să nu!

Flavia: Bine! Atunci hai să ne căsătorim!

Aurelian (surprins): Poftim?

Flavia: Da! Să ne căsătorim aici și acum. Astfel tu îți respecti principiile și eu mă voi împlini spontan și cu iubirea ta amoroasă peste puțin timp...

Aurelian (reluând mișcarea în timp ce o ține pe Flavia de mână): Flavia!... Tu glumești!... Nu-i așa?... Sau te pomenești că ți-a plăcut ideea cu jocul și acum mă testezi să vezi dacă cred cu adevărat în ea?... Ți-o fi plăcut ideea cu spontaneitatea și acum vrei să vezi cu ochii tăi dacă chiar e posibilă și în practică, nu doar în teorie...

Flavia: Da! Recunosc că îmi place ideea ruperii de trecut și de viitor, de griji și de speranțe... Mă placi, te plac, ești prințul meu, sunt prințesa ta... De ce mai avem nevoie?... De niște principii!... De niște valori!... De niște idealuri!... Îmi place și acest lucru...

Astfel scena este perfectă... Hai să ne căsătorim și să trăim clipa prezentă până la refuz, să ne lăsăm purtați de ea până unde ne va duce și să ne bucurăm de fiecare clipă de iubire care ne este oferită de viață...

Aurelian (oprintu-se pe loc): Deci nu glumești?

Flavia: Nu!... Nu vorbeai tu despre spontaneitate, despre jocul vieții, despre a profita de orice oportunitate?... Și nu mi-ai dat tu un exemplu (chiar mai multe) când m-ai sărutat?... Ba da! Și atunci spontan mi-a venit ideea să-ți dau și eu un exemplu de spontaneitate, cerându-ți să ne căsătorim... Așa ca o exemplificare mult mai serioasă decât un sărut dat pe stradă...

Ce zici de exemplul meu? Vei participa la împlinirea lui?... Vei trăi clipa precum pretinzi sau te vei retrage în judecăți și prejudecăți, în așteptări și tatonări, în ascunzișuri și ipocrizii precum spuneai că nu ți-e firea?

Te căsătorești cu mine? Așa de exemplu! Precum m-ai sărutat! Tot de exemplu!... Iar dacă mâine nu ne mai place mariajul nostru divorțăm – tot așa spontan, fără regrete și fără speranțe...

Deci? Ce zici prințul meu? Vrei să trăiești clipa?... Această clipă?

Aurelian (după ce inspiră și expiră profund): Flavia! Oare nu te pripești?

Flavia: Nu! Deloc! Sper că mai trăiești în clipă și nu ai ieșit din ea... Dacă ai ieșit vino să te sărut, să te aduc din nou în prezent! (*Se apropie de el și îl sărută cu patimă, trăgându-i ușor capul spre ea cu mâna petrecută prin părul lui.*) Îți aduci aminte? (*Îl mai sărută odată*)... Sunt eu Flavia: prințesa ta! (*Încă un sărut*)... Nu mă mai recunoști? (*Încă unul*)... Hm? Cum e? Simți acum clipa? (*Încă un sărut*). Trăiești din nou în aici și acum?...

XII. O nimica toată

Aurelian (retrăgându-se ușor din îmbrățișarea Flaviei): Ok!... Am înțeles!... Am priceput!... Am revenit!... Sunt aici Flavia!... Ce ziceai să facem?... A da: să ne căsătorim... Desigur! O nimica toată... Uite: primăria este chiar aici în fața noastră (*arată spre decorul cu clădirea administrativă*), e ora 12, primarul o fi la servici... Intrăm, îl salutăm, și în câteva minute ieșim căsătoriți... Ce zici?

Flavia (surprinsă): Ăăă... Da!... Iarăși mai rapid decât clipa... Ca de obicei... Eram aproape sigură că joci la cacealma și că nu vei dori să te căsătorești... Dar văd că totuși trăiești precum predici... Să vedem acum dacă și eu pot să trăiesc la fel...

Aurelian: Of... Bine că te-ai răzgândit... Știam că glumești... Nici o față până acum nu a înțeles teoria și practica mea de viață... Am sperat că poate tu...

Flavia: Aurelian nu fi copil! Ți-am spus că vorbesc serios! Așa îmi șoptește această clipă! Ea se uită în ochii mei prin ochii tăi și strigă către mine: căsătorie! Căsătorie! Căsătorie!... Prinț! Viață de vis! Iubire! Plăcere! Deliciu! Dragoste! Căsătorie!...

Aurelian: Chiar așa strigă? Ce ciudat: și la mine începe să strige la fel: căsătorie! Căsătorie! Căsătorie!... Frumusețe! Viață! Spontaneitate! Clipă! Iubire! Amor! Prezent! Vis! Dragoste! Căsătorie!...

Flavia: Vezi: gândim la fel, vorbim la fel, simțim la fel... Suntem făcuți unul pentru altul...

Aurelian: Ai dreptate! Îmi place exemplul tău! Bestial! Superb! Încântător! Și foarte elocvent!... Foarte bine! Hai să ne căsătorim! Dacă tu vrei eu sunt total de acord... Intrăm chiar acum în primărie și ne căsătorim... Simplu! Banal de simplu!...

Deși ne știm de mai puțin de o jumătate de ceas, pentru că e dragoste la prima vedere și pentru că viața este un joc și pentru că noi trebuie să o trăim pe deplin cu fiecare clipă a ei și să profităm de orice oportunitate - și fiindcă suntem acum în fața primăriei, și fiindcă eu ți-am dat ca exemplu un sărut, și fiindcă voiai să-mi dai și tu un exemplu, și fiindcă am fost cerut în căsătorie de o prințesă... Sigur! De ce nu? Hai să intrăm!...

XIII. Rochia și costumul

Flavia (ușor ezitând): Prințule?

Aurelian: Da!

Flavia: Stai puțin să mai chibzuim că poate ne-am intrat prea tare în rolurile jocului spontan al dragostei de poveste. Să nu ne grăbim cumva... Și apoi ce căsătorie de fețe princiere o mai fi și aceasta dacă eu nu port rochie de mireasă și tu măcar un costum pe tine?

Aurelian: Știi ce? Ai perfectă dreptate!... Dar oare de unde să facem noi rost de haine – tu de rochie și eu de costum – suficient de repede însă încât să nu dispară magia momentului și să se piardă prin tot felul de amăgiri trecute și iluzii viitoare? Încât să nu uităm să trăim pe deplin în clipa prezentă prin participarea trup și suflet la magica taină a căsătoriei?

Flavia: Frumoasă observație!... Deci de unde oare? Vedem noi... Improvizăm ceva!

Aurelian: Nu-i o idee rea! Uite, de exemplu, eu oricum trebuie să mă întâlnesc cu prietenul de care ți-am zis că stă aici aproape. O să împrumut de la el un costum... Îl sun și pe primar și ne facem programare peste douăzeci de minute. Ai buletinul la tine?

Flavia: Îl am... sigur că îl am! Ce s-ar face o fată fără buletinul ei?

Aurelian: Bun!... Deci mă duc la prietenul meu să-mi împrumute un costum și mă întorc cât ai clipi!

Flavia: Frumos! Mai rapid decât clipa! Dar nu mă las nici eu mai prejos!... Mă întorc și eu la... la Iulia... Aoleu! Iulia...

Aurelian: Ce e cu ea?

Flavia: Nimic! Nimic! Îi explic ce și cum și va înțelege! Sper!... Are în dulap o rochie de mireasă - e de fapt de la sora ei. Tocmai ce a divorțat și a vrut să scape de ea așa că i-a dăruit-o Iuliei, la cererea ei, fiindcă ea zicea că dacă o ține în dulap o vreme poate că va atrage spre sine vreun prinț să o ceară în căsătorie... Așadar... Mă duc la ea și îi cer să-mi împrumute rochia... E o rochie superbă: cu voal și cu tot dichisul! Sigur o să-ți placă...

Aurelian: Ce romantic! Are și voal! Deci practic nu o să te văd la față decât după ce semnăm actele și vine momentul sărutului mirilor... Hm.... Frumos! Foarte frumos! Da!...

O să te redescopăr, dându-ți vâlul jos, după ce suntem căsătoriți, ca de exemplu, și o să ne sărutăm din nou, ca de exemplu... Excelentă scenă!...

Și știi ce? Deși nu e moda poate ar fi bine să-mi pun și eu pe față un fel de voal... De exemplu să-mi acopăr chipul cu o eșarfă de bandit și să-mi pun pe cap o pălărie meseriașă... Astfel o să fim pe picior de egalitate și o să facem mai palpitant momentul căsătoriei...

Apropo: să știi că sunt un militant fervent pentru egalitatea în drepturi a femeilor și bărbaților... Un motiv în plus să-mi acopăr și eu fața cu un fel de voal, ca și tine...

Flavia: Excelentă idee! Doar suntem egali în drepturi și în obligații... Și prin urmare trebuie să avem amândoi fața acoperită!... Așa rămâne!

Aurelian: Bine!... Atunci hai să ne grăbim!... Dar ce zic? Mai bine alergăm, ca să ajungem mai repede, să trăim clipa și să întrecem clipa: amândoi mai rezezi decât clipa! Ce zici?

Flavia: Bine alergăm! Ne reîntâlnim aici în douăzeci de minute... Trăiește clipa prințul meu!

Aurelian (se apropie de ea și o sărută): Trăiește clipa prințesa mea!... *(Amândoi pornesc în aceeași direcție (spre partea din spate stânga a scenei). Când mai să iasă din scenă Flavia se prinde că aleargă în direcția greșită...)*

Flavia: Ups... Stai că eu merg în direcția opusă... Hai pa! *(Îl mai sărută odată în grabă.)*

Aurelian: Pe curând prințesa mea!
(Aurelian iese din scenă în fugă.)

2. Regele și regina

I. Alergarea

(Flavia aleargă un pic prin decor spre dreapta (aleargă destul de greoi din cauza sandalelor cu toc înalt pe care le poartă în picioare) și iese din scenă în fugă (prin față-stânga). Din culise se aude cum respiră precipitat din cauza alergării.)

Flavia (gâfâind): Se vede că... nu am mai făcut sport... de ceva vreme!... Și tocurile astea... nu mă ajută deloc! *(Respirație precipitată și zgomot de alergat pe tocuri zece secunde...)*

(Gâfâind:) Of!... Greu e cu alergatul ăsta pe tocuri!... Nu știu cine l-a inventat... Dar sigur nu a gândit bine... Doar fetele trebuie să... să meargă lejer... și grațios... Nu le șade bine pe fugă!... *(Zece secunde de alergare...)* Hai că ajung imediat!... *(Încă câteva secunde de alergare...)*

Flavia revine pe scenă alergând ușor și gâfâind: Of... E greu cu alergatul pe tocuri!... *(Ajunge obosită la ușa Iuliei. Se oprește o clipă să-și tragă sufletul apoi sună și bate precipitat în ușă. Iulia intră în scenă și vine să-i deschidă.)*

Iulia: Imediat!

(Flavia respiră greu de la efortul făcut alergând. Iulia deschide ușa și o vede obosită.)

Iulia: Ce e Flavia? Ce-ai pățit? *(Iese pe ușă și se apropie de ea.)* Te pomenești că prințul meu era de fapt vreun obsedat și te-o fi fugărit prin parc nesimțitul... Doamne cum îi mai aleg și eu!... Așa e dacă te grăbești!... Nu știi pe cine bagi în casă... Să sun la poliție? Unde e nesimțitul?

Flavia (obosită): Iulia, stai liniștită că nu e ceea ce pare...

Iulia: Ba cum nu! Văd că ești obosită: sigur te-a alergat prin parc... Am știut că e un nesimțit de cum mi-a refuzat cafeaua și nu a stat nici măcar un pic de vorbă cu mine... *(Imitând:)*... Cică se grăbește... Se grăbea auzi!... *(Iritată:)* Se grăbea să te fugărească pe tine prin parc!... Nesimțit ordinar!

Flavia: Dar Iulia...

Iulia (imitând): Cică venise pentru carte... Poftim: ia cartea și du-te învârtindu-te!... *(Vorbind normal:)* Sper că nu te-a lovit... Ești ok?... Să sun la poliție?

Flavia: Nu!... Nu Iulia... Am alergat din alt motiv, nu m-a alergat el... Adică din cauza lui am alergat, dar...

Iulia: Nesimțitul!!... Ce om!... Nu știi pe cine bagi în casă... Eu sun la poliție!... Ce număr au ăștia?

Flavia: Stai fată! Nu suna nicăieri!... Nu mi-a făcut nimica omul. E foarte drăguț. Am alergat că mă grăbeam să te văd... Îți

povestesc tot... (*Intră în casă.*)

Iulia (inchizând ușa): Da? Nu e obsedat?

Flavia: Nu!

Iulia: Și nici violator?

Flavia: Nici!

Iulia: Și nu e nesimțit?

Flavia: Nu, cum să fie?! E foarte simțit: trăiește fiecare clipă la maxim și e foarte delicat, deși e direct și spontan... Și vorbește frumos și se poartă ca un prinț...

Iulia: Da?! Bine... Credeam că ți-a făcut ceva...

II. Surpriza

Flavia: Mi-a făcut să știi...

Iulia: Ce ți-a făcut?... Ok, știi ce? Ia-o de la capăt și povestește-mi tot ce ai aflat despre prințul meu - toate detaliile, tot ce ați povestit! Bine?... Dar mai întâi spune-mi, ca să nu stau în suspans: el e prințul meu? El e cel așteptat să vină? El e alesul meu? Crede el în relațiile de lungă durată? Crede în iubire, în dragoste? Crede în căsătorie?

Flavia (aprobând cu elan): Crede!

Iulia (bucuroasă): Crede?

Flavia: Sigur crede!... Stai puțin să îmi trag sufletul!...

(*Se așează pe canapea, pune poșeta lângă ea și apoi respiră încet și profund. Iulia se așează și ea pe canapea.*)

Flavia: Iulia, ascultă-mă pe mine: crede sigur!... Ba mai mult de atât: se însoară!... Cam în douăzeci de minute...

Iulia (surprinsă): Cum? Prințul meu se însoară? Ești nebună? Cu cine?

Flavia: Cu mine!

Iulia (și mai surprinsă): Cu cine?!

Flavia: Cu mine... cu tine... cu oricine... Prințul tău e incredibil! Se mișcă așa de repede de nici nu apuci să procesezi bine ceea ce face. E mai rapid decât clipa. Dar nici eu nu m-am lăsat la el...

Iulia (ușor supărată): Ce-ai făcut fată?... Am știut eu că nu trebuia să vă las împreună!...

Flavia: Păi fii atentă dragă Iulia - nici nu am ieșit bine de la tine și m-a vrăjit în așa hal că până să mă prind despre ce o vorba deja m-a sărutat prima dată...

Iulia (surprinsă): Poftim?!

Flavia: Și apoi încă odată!

Iulia (și mai surprinsă): De două ori?! (*Mânioasă:*) Nemernicul!! Știu eu că e fustangiu!... Îi dau eu cu cartea aia în cap până îi ies fustele pe ochi!... Lasă numai să pun eu mâna pe el!...

(*Supărată:*) Iar tu, cum ai putut să te lași sărutată de el? Tu:

cea mai bună prietenă a mea... cu prințul meu!... (*Bosumflată*:) Cu iubitul meu prinț...

Flavia: Stai Iulia, că nu e cum crezi... Tipul e magic sau ceva... Mi-a vorbit despre spontaneitate, apoi despre dragoste la prima vedere, despre jocul vieții, că viața trece repede, că trebuie să trăim clipa, că nu trebuie să pierdem nici un moment și apoi m-a sărutat, cică doar așa ca să-mi dea un exemplu de comportare spontană...

Iulia (cu ciudă): Frumos exemplu, n-am ce zice...

Flavia: Da... M-a sărutat, de exemplu... Ce să-i fac? M-am gândit și am zis să-i intru în joc, ca să-l pot trage de limbă cum ne-am înțeles...

Iulia: Așa, și?

Flavia: Și i-am sugerat, tot așa în joacă, și mai ales ca să-i testez caracterul, cum ne-am înțeles, că după rapiditatea cu care sărută, te pomenești că vom ajunge, fără să știm cum, să facem dragoste, prin parc sau aiurea...

Iulia (surprinsă): Ce?! Ce i-ai sugerat?!

Flavia: Cum ai auzit... Ca să-l testez: să văd cum e cu iubirea spontană, trăită deplin în clipa prezentă, pe care el o propovăduia prin vorbe...

Iulia: Așa, și? (*Mânioasă*:) Te pomenești că ați făcut dragoste în parc!... Nemernicilor!!... (*Supărată*:) Și când te gândești că am avut încredere în tine... Cum ai putut să faci așa ceva?

Flavia: Stai fată că nu am făcut dragoste, că omul cică are principii și valori și cum îți spuneam, Aurelian, prințul tău crede în legământul sacru al căsătoriei și susține că el nu poate să facă dragoste decât dacă e căsătorit cu prințesa lui...

Iulia (surprinsă în mod plăcut): Fugi tu de aici, așa e de principal prințul meu?

Flavia: Dacă îți spun!... Oricum eu nu l-am crezut. Cine ar crede o asemenea gogoasă?

Iulia: Eu așa crede! Auzi la scumpul de el ce tandru și gingaș este, cât iubește el căsătoria, e exact cum îmi trebuie mie... Și tu ce-ai zis atunci?

Flavia: Păi nu știu cum să-ți spun că aici s-au încurcat lucrurile rău de tot... Adică ce m-am gândit eu?... Că omul merge la cacealma și ca să-l testez, cum ne-a fost înțelegerea, când am ajuns pe lângă primărie zic: „Uite: suntem amândoi aici... Hai chiar acum, exact acum, să ne căsătorim!”

Iulia (se ridică nervoasă de pe canapea): Ești nebună! L-ai cerut în căsătorie?! Știam eu că nu ești normală la cap! Și ăla, mai nebun ca tine, o fi acceptat!

Flavia: Păi da! Că el crede că viața e un joc și trebuie trăită la maxim, și că trebuie să profite de orice oportunitate, și că trebuie să trăim clipa, și că iubirea e un foc care arde cu putere...

Iulia (supărată): Vai de mine!... M-ai nenorocit!...

Flavia (ridicându-se de pe canapea): Stai Iulia că nu e cum crezi!

Iulia (mânioasă): Dar cum e? Te pomenești că ați intrat în primărie și v-ați căsătorit, tot așa în joacă și să testați clipa!... Sunteți nebuni amândoi!... (*Mirată:*) Așa ceva nici n-am mai auzit - să vă căsătoriți voi la zece minute după ce v-ați întâlnit... Complet nebuni!!...

III. Voalul

Flavia: Stai față nu te grăbi! Că eu de abia atunci am intrat în panică... Că am văzut că nu glumește... Și m-am gândit o fracțiune de secundă cum să-l amân, să nu intrăm în primărie, și i-am zis că nu am rochie de mireasă... Și ce nuntă e aia fără rochie de mireasă?... Știi doar că pentru fete e important acest aspect!...

Dar eu am zis doar așa ca să trag de timp... Și i-am zis de rochia surorii tale pe care o ții în dulap... I-am spus că vin să o iau și apoi în zece minute revin să ne căsătorim...

Iulia (supărată): Ce să faceți?!... Nesimțită ordinară ce ești! Ieși afară din casă!... Sub ochii mei să mă înșeli în halul ăsta... Ce prietenă îmi ești tu?... (*Îmbufnată:*) Mi-ai furat prințul!...

Flavia: Liniștește-te Iulia! Că nu mă mărit cu el! Doar nu am înnebunit!... Eu m-am gândit la tine!... M-am gândit că dacă tot îți place așa de mult de el... te îmbraci în rochie, îți pui voalul pe cap... Pe tine te mai cheamă și Flavia... Primarul vă întrebă... Aurelian nu-mi știe decât prenumele... Îți știe numele?

Iulia: Nu! Nu cred. Mă știe doar ca Iulia.

Flavia: Păi vezi: Când aude de la primar că te cheamă Iulia Flavia Carta, dacă Aurelian pune întrebări îi spui că te mai cheamă și Iulia - și gata... Simplu!... Vă căsătoriți și când îți dă voalul jos, pentru sărutul mirilor, surpriză: tu ești mireasa lui și basta. Nu mai are ce face: ori se bucură de tine și trăiți fericiți până la adânci bătrâneți, ori bagă divorț... Ai o șansă din două. Ca toată lumea! Eu zic că merită să încerci. Tu ce zici?

Iulia (se așează pe canapea): Aoleu, ce-ți mai fată mintea... Așa ceva nu pot să cred!

Flavia (se așează lângă Iulia): Hai Iulia hotărăște-te repede că astfel de ocazii nu apar în fiecare zi, și Aurelian, spontan cum e el, nu o să stea după tine prea mult, până te hotărăști tu ce și cum... Tu l-ai vrut: acum îl ai servit pe tavă, doar să profiți de ocazie. Mai simplu de atât nu se poate: te îmbraci în rochia de mireasă, îți pui voalul și fugi la măritiș!...

Iulia: Da?

Flavia: Da mă Iulia! Profită de ocazie!...

(După un moment de reflecție Iulia se ridică de pe canapea.)

Iulia: Știi ce? Ai dreptate!... Doar o viață avem... Și când mai prind eu o astfel de ocazie? – Să mă mărit cu prințul meu la o zi după ce l-am cunoscut și la o oră după ce i-am împrumutat o carte, și toate astea fără bătaia de cap pe care o presupune procesul de curtare - fără întâlniri, fără prăjituri, fără discuții aiurea... E căsătoria ideală! Așa facem! – Hai repede să mă ajuți să mă îmbrac că prințul nu stă după noi!

Flavia: Bună decizie ai luat! (*Flavia își ia poșeta, se ridică de pe canapea și se apropie de Iulia.*) Dar fii atentă că o să vină și el cu fața acoperită - că e feminist convins și vrea să promoveze astfel egalitatea dintre femei și bărbați...

Iulia: Auzi tu ce prinț modern mi-am ales: feminist convins... Foarte bine! Și știe să facă de mâncare, să spele haine, să măture și toate cele?

Flavia: Nu știu că nu l-am probat... Dar sigur știe! Dacă promovează egalitatea... Și dacă nu știe, îl înveți tu!... Îl ajuți să treacă de la teorie la practică...

Iulia (plecând spre marginea scenei): Și zici că mă așteaptă în față la primărie îmbrăcat în costum și cu fața acoperită... Tu! Să nu cumva să-l încurc și să iau pe altul de bărbat! Că poate acolo or mai fi și alți miri în așteptare.

Flavia: Nu ai cum: el e singurul cu fața acoperită... Și auzi: vorbești puțin sau deloc! Doar dai din cap și mormăi! Ok? Să nu se prindă că nu sunt eu... Decât la final - după ce vă căsătoriți...

Iulia: Bine! Am înțeles! Hai repede să mă îmbrac!
(*Amândouă ies din scenă prin dreapta.*)

IV. Pățania

Aurelian (intră grăbit din stânga, trece repede prin ușă și strigă după prietenul său): Maxim! Maxim!... Unde ești frate? Hai repede că am intrat într-o mare belea!

Maxim (încălțat cu pantofi de lac, îmbrăcat în pantaloni de costum cu o cămașă descheiată la gât și cu părul frumos pieptănat, apare liniștit din dreapta și îl vede pe Aurelian cu o carte în mână): Ce e frate? Ce-ai pățit?... Te pomenești că ai furat o carte din librărie și te urmărește poliția acum?

Aurelian: Nu, nu e asta... Dă-o încolo de carte (*o aruncă pe canapea*) că din cauza ei am ajuns în mare încurcătură... Hai salut! (*Dă mâna cu Maxim.*)

Maxim: Ce încurcătură? Ai fost să împrumuți cartea de la bibliotecă și s-a îndrăgostit bibliotecara de tine?

Aurelian: Cam așa ceva!

(*Aurelian trage un scaun de lângă masă și se așează pe el.*)

Maxim se așează și el la masă în fața lui Aurelian.)

Maxim: Mă nu ți-am spus eu că bibliotecarele sunt foarte sensibile la vrăjeală? Să le iei mai ușor? Să dureze agățatul cam o săptămână-două, cam cât e termenul de împrumut la o carte, că așa sunt obișnuite ele, să aibă răbdare și să nu se grăbească până li se întoarce investiția sentimentală...

Aurelian: Stai mă, că nu e vorba de o bibliotecară pe bune, ci de o colegă de la care am împrumutat o carte...

Maxim: Aha... ai aplicat tehnica cu împrumutul de cărți... Și a mers?

Aurelian: A mers... Atâta dor că eu chiar am nevoie de afurisita asta de carte pentru un curs iar cea cu care m-am încurcat rău de tot nu e colega cu împrumutul ci una din prietenele ei...

Maxim: Fugi mă de aici: devii tot mai bun: două dintr-o lovitură! Se vede că ai învățat de la un maestru (*arată spre el*).

Aurelian: Auzi, mai bine ascultă ce am pățit că e grabă mare: nu prea avem timp de povești...

Maxim: Vai de mine dar care e graba? Te însori sau ce?

Aurelian: Da, nu știi, poate... Nu! Nu mă însor!... Da tu de unde știi?!

Maxim: Păi nu știi: am zis în bășcălie! Chiar te însori? (*Râzând:*) Atunci e groasă problema!... Ce-ai făcut omule? Ai lăsat-o însărcinată și acum te obligă rudele ei să o iei de nevastă, sau ce? Și de unde atâta grabă, că din câte știi eu copilul nu vine pe lume decât la câteva luni de la fapta ta de vitejie!

Aurelian: Stai frate că nu e chiar așa grav, dar de urgent e foarte urgent și Maxim, doar tu poți să mă scoți din încurcătura în care am intrat...

Maxim: Dar ce e omule? Hai zi odată!

Aurelian: Hai că-ți zic! Fii atent: ies mai înainte de la curs și mă duc, cum ți-am spus, la o colegă, aici în apropiere, să împrumut o carte de la ea... Și când colo ce să vezi? La ea în casă îmi face cunoștință cu o fată frumoasă foc - și ageră și deșteaptă și drăguță și dotată cu tot ce-i trebuie... O prințesă ce mai... O cheamă Flavia.

Maxim: Așa, și?

Aurelian: Și intru eu în vorbă cu ea și ea cu mine, că se vedea că îi plac, și eu îi bag vrăjelile clasice: cu inima care cântă plină de iubire, cu viața e un joc și trebuie trăită la maxim, cu jocul de-a prințul și prințesa care se îndrăgostesc de la prima vedere și cu prințul care caută sărutul fermecat...

Maxim: Așa. Strategia clasică. Și?

Aurelian: Și vine colega cu cartea, o iau și dau să plec, bucuros că am avut ocazie de exersare, dar grăbit că trebuia să vin pe la tine să mergem la o bere...

Maxim: Exact! Și?

Aurelian: Și ispititoarea aceasta de Flavia strigă după mine că are și ea treabă prin centru și să mergem amândoi...

Maxim: Ei na!... Te pomenești că ai dat peste o expertă și ți-a aplicat strategia cu drumul comun... Sau chiar i-ai căzut cu tronc și nu s-a mai putut dezlipi de tine...

Mă omule! Ți-am spus să folosești cu grijă textele mele de agățat că chiar funcționează...

Aurelian: Exact... Mi-ai spus... Și ai dreptate: funcționează... Uite: de exemplu, după ce am plecat cu Flavia spre centru, pe stradă, i-am mai servit câteva texte clasice - cel cu îndemnul de a ne bucura de viață cât timp suntem tineri și de a profita de toate ocaziile norocoase care ni se ivesc în cale; cel cu manifestarea amoroasă spontană, directă, sinceră, clară, fără ezitare spre trăirea intensă, înflăcărată, instinctivă, pasională a fiecărei clipe de iubire; cel cu invocarea înțelegerii reciproce prin cuvinte și dincolo de ele pentru obținerea unei îmbrățișări și apoi cel cu sărutul dat, ca exemplu concret, pentru exemplificarea aplicațiilor practice ale teoriei trăirii spontane în fluxul timpului prezent – text adus ca justificare pentru sărutul furat cu dibăcie în timpul îmbrățișării...

Maxim: Excelent! Ai procedat ca la carte! Felicitări!

Aurelian: Mulțumesc!... Și astfel în nici zece minute ne sărutam pe stradă de mama focului și fata asta frumoasă, spontană, drăguță, nemaipomenită mă întrebă... Auzi ce-i trece prin cap!

Maxim: Ce? Te pomenești că te-a invitat să faci dragoste cu ea?

Aurelian: Da mă! De unde știi?

Maxim: Păi nu știu. Am zis și eu așa, în bășcălie! (*Râzând:*) A dracului cum dă norocul peste unii... Vezi, exact cum ți-am spus: tehnică ireproșabilă, execuție ca la carte, rezultate garantate...

Aurelian: Exact! Dar eu atunci am intrat puțin în panică...

Maxim: Normal! Nu o poți duce în camera de cămin, că or fi colegii pe acolo și vrei să o aduci la mine acasă... Foarte bine, economisești banii de hotel... Hai mă, stai liniștit că vă las! Ce nu fac eu pentru dragoste! De ce nu mi-ai zis de la început? Eu mă duc la o bere cu gașca și vii și tu mai târziu după ce termini dragostea cu Flavia asta a ta...

Aurelian: Da mă, dar eu nu sunt un gigolo detașat, așa ca tine – nu vreau să mint fetele, și nu vreau să le induc, prea tare, în eroare – eu doar mă jucam cu fata și ea a luat-o în serios. Mă înțelegeți?

Maxim: Păi vezi! De ce te joci cu dragostea? Ți-am mai spus să o tratezi cu respect. Ca pe o curvă de mare clasă ce este! Nu te juca cu focul dragostei decât dacă ești pompier de femei de meserie, așa ca mine...

Aurelian: Bine! Fie cum zici! Dar fii atent: când mi-a zis de făcut dragoste, am intrat puțin în panică – mă gândeam că am dat peste vreo nimfomană de s-a dat la mine după doar zece minute de când

ne-am cunoscut... Și ca să văd dacă chiar e nimfomană sau doar a crezut în poveștile mele cu spontaneitatea și cu jocul, am zis să ridic miza și atunci i-am spus că eu nu fac dragoste decât cu femeile cu care mă căsătoresc...

Maxim (râzând): Du-te mă de aici! De unde ai mai scos-o și pe asta? Și ea te-a crezut?

Aurelian: Bă Maximus, știi ce? Mă las de meserie! Fetele astea sunt mai deștepte decât credem noi... Știi ce mi-a zis?

Maxim: Ce ți-a zis? Te-a cerut în căsătorie? Nu?

Aurelian: Exact! Dar tu de unde știi?

Maxim: Păi nu știi! Ziceam și eu așa, în bășcălie! (*Râzând:*) Mă tu ai inventat povestea asta pe drum încoace și acum râzi de mine, nu?

Aurelian: Nu mă! Chiar s-a întâmplat: eram în fața primăriei și după ce i-am zis că eu nu fac dragoste decât cu femei căsătorite ea m-a cerut spontan în căsătorie, justificându-și cererea prin aceea că odată căsătoriți o să-mi pot respecta principiul de interacțiune sexuală strict matrimonială pe care l-am invocat și o să pot face dragoste cu ea având conștiința împăcată...

Eu însă am crezut că joacă la cealma și atunci am ridicat miza și i-am zis că sunt de acord. Și am invitat-o să intrăm în primărie chiar în momentul acela și să ne căsătorim...

Maxim: Bravo mă! Felicitări!... Te-ai căsătorit și acum nu ai unde să faci cheful de nuntă și nici unde să petreci noaptea nunții că la cămin nu merge... Auzi, da ea unde stă? E din oraș? Ce studiază? Cu ce se ocupă?

Aurelian: Nu știi bre! Habar n-am! Ți-am spus doar că am vorbit cu ea doar vreo douăzeci de minute, și doar teorii fundamentale despre arta iubirii și a trăirii spontane a vieții, fără detalii personale, nici despre mine, nici despre ea: știi doar că o chemă Flavia, că e frumoasă, că e deșteaptă și că îl are pe vino-încoace...

Maxim: Lasă că e bine și așa: ce trebuie să știi mai mult ca să te însori? Încă odată felicitări!... Știi ce? Chemăm gașca la mine, cumpărăm câteva lăzi de bere și ceva pizza și facem cheful de nuntă chiar aici. Și vă las să stați și peste noapte să vă bucurați de noaptea nunții, dar după aceea sunteți pe cont propriu, bine?

Aurelian: Stai încet Maximus, că nu ne-am căsătorit! Ce crezi că sunt nebun să îmi las libertatea tocmai acum în floarea tinereții? Lasă că este vreme până la pensie!...

Alta e problema: teoretic trebuie să ne reîntâlnim la primărie în zece minute și să ne căsătorim. Că așa ne-am înțeles...

Când ne-am pus de acord să ne căsătorim am vrut să intrăm imediat în primărie... Eu eram însă în panică maximă și nu-mi venea nici o idee de eschivă. Noroc cu Flavia! Ți spun, e deșteaptă foc! A zis că ar trebui totuși ca ea să se îmbrace cu o rochie de

mireasă și eu cu un costum. Și-a adus aminte că prietena ei are o astfel de rochie, și încă una care are un voal clasic în dotare, și a zis că se duce să o împrumute de la ea. Și atunci i-am zis și eu că vin la tine după un costum...

Maxim: De ce nu zici așa, omule? Te uiți în dulap și îți alegi unul, cred că avem cam aceeași mărime. Ți-l împrumut cu plăcere!

Aurelian: Maxim, de ce nu vrei să înțelegi că nu vreau să mă însor? Că sunt prea tânăr și țin la libertatea mea...

Vai de tinerețile mele! Ce mă fac? Că m-a prins fata asta la înghesuială. Mi-a dat șah-mat! Ce o să zică prietenii mei de mine când o să audă că am fugit din fața altarului, cum ar veni, și că am lăsat frumusețe de fată să mă aștepte degeaba în față la primărie îmbrăcată în rochie de mireasă?...

Și ce o să zică Flavia? Cum mai dau ochii cu ea? O să creadă că sunt total neserios. Și se alege praful de toată teoria mea cu spontaneitatea și cu viața trăită ca un joc, în care apropo, între noi rămână vorba, eu chiar cred...

O să râdă toți de mine că nu am sânge în vene – că m-a provocat o gagică frumoasă, deșteaptă, sexoasă să mă însor cu ea pe loc și eu în loc să profit, am dat bir cu fugiții...

Maxim, trebuie să faci ceva să mă scoți din încurcătură! Doar tu mă mai poți salva!

V. Alegerea

Maxim (ridicându-se de pe scaun și făcând câțiva pași prin cameră): Așa deci... Te-a pus gagică cu botul pe labe. Te-a întors cum a vrut ea și te-a dus de nas până la primărie. Mai avea un pic și te pune de semnai actul de căsătorie...

Se pare că mai ai multe de învățat de la unul ca mine, om cu experiență, trecut deja prin patru divorțuri și tot atâtea căsătorii și amante de nu le mai țin socoteala...

Dar apropo de faza cu principiul de interacțiune sexuală strict matrimonială transformat spontan în argument pentru căsătorie... Poate ți-am mai povestit că la puțin timp după ce am întâlnit-o pe cea de-a treia nevastă ea mi-a băgat textul tău – anume că ea e de modă veche și că nu face dragoste decât cu bărbați însurați...

Adică, cum ar veni, doar dacă se căsătorește cu amozul vizat!... Și cum eu nu eram pe atunci însurat am cerut-o imediat în căsătorie – și nu jucam la cacealma!... Ne-am căsătorit după vreo două săptămâni, am rezolvat-o de complexe vreo câteva luni, după care am divorțat...

Dar nu am fost nici pe departe așa de rapid ca tipa ta! Ce am reușit eu de abia după vreo lună de muncă de convingere, ei i-au luat, văd, doar douăzeci de minute. Probabil că e vreo zeiță în ale

vrăjelii. Trebuie neapărat să-mi faci cunoștință cu ea că am avea ce să ne povestim!

Aurelian (ridicându-se de pe scaun): Păi vezi! De aceea am venit la tine - că știi cum că ești om cu experiență în ale mariajului... Și știi și cum să rezolvăm problema. Doar că trebuie să mă ajuți și tu un pic, înțelegi?...

Maxim: Te ajut mă, cum să nu te ajut, dar cum?

Aurelian: Știi cum? Fii atent: în timp ce veneam încoace mă gândeam că obiectiv vorbind tu ai de făcut o alegere foarte simplă.

Maxim: Da? Ce alegere?

Aurelian: Maximus... urmează să te întreb ceva ca de la bărbat la bărbat și tu trebuie să-mi răspunzi direct și fără ocolișuri.

Maxim (așezându-se pe fotoliu): Sigur! Te ascult! Zi!

Aurelian: Ok! Ia spune-mi tu mie: dacă unui bărbat adevărat, așa cum ești tu, i se dă de ales între o bere și o femeie, ce o să aleagă?

Maxim: Berea bineînțeles! Dar de ce întrebii?

Aurelian: Hai Maximus nu glumi! Eu te întreb pe bune!

Maxim: Păi știi răspunsul, nu? De fapt te bazezi pe el...

Aurelian: Mă bazez, să știi... Ești ultima mea speranță! Și e în joc onoarea mea de bărbat. Nu mă pot lăsa învins de o femeie la propriul meu joc - chiar așa dulce precum Flavia...

E o chestie de principii aici! E războiul sexelor și bărbații trebuie să învingă! E în joc onoarea noastră milenară! Așa că trebuie neapărat să mă ajuți! - Îmi ești coleg de arme, ce mai...

Și în plus - tu ai o misiune foarte ușoară - practic nu trebuie să faci mai nimic...

Maxim (zâmbind): Ce trebuie să fac? Să mă însor cu ea?

Aurelian: Exact! (*Se așează pe canapea.*) Dar de unde ai știut?!

Maxim (vesel): Nu am știut! Am zis și eu așa, în bășcălie! Mă Aurelian, de unde ai tu atâta umor? Cum îți vin ție ideile astea năstrușnice?... De fapt cred că știu: te-ai gândit probabil că mie, ca bărbat cu experiență în ale căsătoriei și în ale luptelor duse pe frontul conjugal, nu o să-mi fie foarte greu să mă mai căsătoresc încă o dată: a cincea oară... Iar tu astfel să scapi cu fața curată din strânsoarea jocului în care te-a prins fata asta năstrușnică - Flavia-vrabia!

Aurelian (se ridică de pe canapea): Bravo! Mi-ai ghicit gândurile!... Să știi că îți rămân dator cu o bere dacă mă scoți din încurcătura asta!

Maxim (se ridică de pe fotoliu): Ee... Acum mai vii de acasă! (*Cei doi își dau mâna să pecetluiască înțelegerea.*) Se pare că îmi faci o ofertă greu de refuzat. Și fata și berea! Nu mai trebuie să aleg între ele. De ce nu ai zis așa de la început? Fata merge foarte bine cu berea și invers... Combinația este de-a dreptul provocatoare...

VI. Eșarfa

Aurelian (strângând mâna lui Maxim cu ambele mâini): Vezi mă: eu îți fac doar oferte beton: binele tău înainte de orice... (*Cei doi finalizează strângerea de mână.*) Și la tine m-am gândit din prima. Mai aveam eu ceva prieteni care se puteau califica, dar tu ești primul la care m-am gândit. Și știi de ce? Pentru că mi-ai povestit tu mai demult, la o beție, figura cu a treia ta căsătorie și cum știam de ea, și cum știam și faptul că pentru tine căsătoriile sunt doar niște formalități birocratice ușor de completat (precum actele de pace la sfârșitul unui război) când am auzit de la Flavia că rochia ei are un voal clasic, am răsufolat ușurat: știam că încă mai pot să o bat la propriul ei joc, dacă mă ajuți și tu un pic...

Maxim: Bun am priceput dar cum? Mă duc la primărie, mă vede și cu asta basta: pică cununia... Sau te-ai gândit că dacă poartă voalul ăla pe față nu vede prin el cu cine se cunună și când se trezește e prea târziu?...

Aurelian: Cam așa ceva, dar am ceva și mai bun: i-am băgat Flaviei un text, cum că trebuie să fie egalitate între bărbați și femei și că prin urmare dacă ea vine cu fața acoperită ar trebui să vin și eu la fel, ca să fim la egalitate... Mă înțelegeți?...

Maxim: Fugi bre de aici!... Ce vrei să-mi pun vreo perdea în cap și să merg așa la primărie, să râdă și curcile de mine?

Aurelian: N-ar fi o idee rea! Dar serios vorbind, nu neapărat: poți să-ți acoperi fața cu o eșarfă și să-ți pui o pălărie pe cap - precum costumația bandiților din filmele americane... Îți mai pui niște ochelari fumurii la ochi și la primărie zici că e nuntă tematică, că mai nou așa e moda - și problema e rezolvată...

Vorbești cât mai puțin cu Flavia și te-ai însurat cu ea. Doar ești liber acum!

Și îți spun: e o tipă mișto rău de tot. De fapt chiar tu ai zis că vrei să o cunoști mai îndeaproape, iar mai aproape decât în patul nupțial nu cred că se poate... Hai frate că până la urmă îți fac un favor. Am cucerit o prințesă pentru tine și ți-o ofer pe tavă. Tu nu trebuie să zici decât „Da!” și să te bucuri de ea!...

Când mai prinzi așa ocazie?... Chiar tu ai zis că uneori trebuie să te obosești la cucerit câte o lună - pe când aici e simplu - iei un costum pe tine, o pălărie pe cap și îți acoperi chipul cu o eșarfă - mergi la primărie, te căsătorești, pe urmă facem cheful de nuntă și deseară e toată a ta...

Iar dacă nu o să-i placă de tine după ce te vede la față... (ceea ce e greu de crezut, pentru că în general fetele sunt atrase de farmecul tău ființial, după cum tu însuși prea bine știi...).

Maxim: Mulțumesc de aprecieri!

Aurelian: Atunci nu are decât să divorțeze... Eu zic că există o șansă din două să ai o căsătorie reușită și de data asta. De altfel acestea sunt șansele de reușită în general, nu?

Maxim: Nu chiar. În cazul meu, cel puțin până acum, șansele de reușită s-au dovedit a fi mult mai mici. Dar știi ce? Ai dreptate: zici că fata e descurcăreță, că știe să profite de clipă, că știe să se arunce asupra unei oportunități când o vede, că nu ezită, că nu amână, că e spontană și frumoasă... Așa e?

Aurelian: Așa e! O să vezi: e o dulceață de fată! Una mai spontană ca ea nu cred că găsești nicăieri!

Maxim: Bine mă Aurelian, hai atunci să mă însor repede și pe urmă ne întorcem aici la o bere să facem cheful de nuntă. Hai că pierdem vremea și clipa trece pe lângă noi fără să o trăim!

Aurelian: Mulțumesc mult Maximus! Ești cel mai tare!

Maxim: Bine, bine!... Evident că sunt cel mai tare. De aia mă cheamă Maximus! Dar apropo, nu se prinde fata când aude că mă numesc Maximus?

Aurelian: Nu, că doar te mai cheamă și Aurelian, ca pe mine, iar numele meu de familie, de Lovius, ea nu mi-l știe că nu i l-am spus... Fără intenție. Dar nu s-a ivit ocazia. Și nu am avut nici timp. Trebuia să bat recordul la ritualul de împerechere necesar înainte de căsătorie. Și sigur l-am doborât! Douăzeci de minute eu zic că e foarte greu de atins de oricine. Bineînțeles că m-a ajutat mult și Flavia: nu făceam nimic fără ea! Parcă ne citeam gândurile reciproc...

VII. Ușoare rezerve

Maxim se așează pe canapea: Auzi mă Aurelian, ești sigur că nu ți s-au aprins călcâiele după fata asta? Că văd că numai de bine o vorbești... Și poate că și ea e îndrăgostită lulea de tine – și hop mă bag eu între voi și vă stric lipeala doar ca să te ajut să-ți menții tu niște orgolii masculine prostești.

Trebuie doar să recunoști că îți place de ea dar că încă nu ești pregătit de însurătoare și vă continuați normal iubirea voastră evidentă... (*Aurelian se așează pe fotoliu.*)

Ce zici? Am dreptate? Ai intrat în panică când ai simțit direct pe pielea ta dragostea la prima vedere dar tu ești nebun după ea și poate acum faci o greșală că mă implici și pe mine...

Aurelian: Cine știe? Poate ai dreptate... Fata asta are ceva special îți spun. Cât am fost cu ea parcă eram în alt univers, parcă visam, parcă lumea s-a transformat total pentru mine. Crezi că m-am îndrăgostit?

Maxim: Cu siguranță!

Aurelian (după o clipă de ezitare): Ok. Se prea poate... Dar ea?

Dacă ea e varianta ta feminină și doar se juca cu mine, ca pisica cu soarele? Dacă ea nu e îndrăgostită de mine ci doar își exersa talentele de cuceritoare pe mine?

Maxim: Asta nu știi!... Dar uite: eu te ajut că îmi ești prieten bun. Însă hotărârea e a ta. Nu vreau să mă bag nepoftit între voi.

Aurelian: Foarte bine atunci! Facem deocamdată cum am stabilit... Și dacă ea când te vede ezită și te lasă acolo în primărie, înseamnă că ține la mine și nu eram doar o toană de moment pentru ea. Tu bagi divorț. Și eu reintru în schemă. Îi spunem că am vrut să-i facem o farsă și o îmbunăm. Dacă însă profitând de clipă îți devine spontan soție, uitând de mine, tot așa spontan precum m-a întâlnit, înseamnă că e mult mai potrivită pentru tine decât pentru mine...

Maxim: Ești sigur? Că nu vreau să fii rănit în dragoste.

Aurelian: Ciudat! Așa zicea și ea imediat ce ne-am întâlnit: că nu vrea să fii rănit în jocul dragostei. Dar știi ce: unde e dragoste adevărată jocul e mereu imprezibil – libertatea lui nu poate fi îngrădită de nici o frontieră, nici măcar de o căsătorie...

(După un moment de tăcere se ridică de pe fotoliu.) Dar hai că prea mult am filosofat și fata poate ne așteaptă deja la primărie!

Maxim: Nebunatici mai sunteți mă voi aștia mai tineri! *(Maxim se ridică de pe canapea.)* Dar nici eu nu mă las și trăiesc surprizele clipei alături de voi și de întreaga viață căci jocul e plăcerea supremă și nu-l pot trăi cu adevărat decât cei care îl iubesc cu toată ființa lor...

Hai să mergem! Iubirea trebuie trăită iar fata nu trebuie făcută să aștepte!.... Mergi tu înainte că mă îmbrac și eu rapid și vin la primărie... Ajung, iau în primire fata îmbrăcată în mireasă, cu voal pe față, vorbesc cât mai puțin, intrăm în sala de căsătorii și...

Ar fi bine să ne anunțăm măcar cu 15 minute înainte... Ia sună la primărie și fă o programare!

Aurelian: Stai liniștit! În timp ce veneam încoace am sunat și am vorbit cu primarul. I-am spus că e o urgență și am făcut o programare pe numele tău...

Maxim: Bun! Te-ai gândit la toate!... Atunci la treabă!... Ne vedem după ce semnăm actele. Să fii pe aproape!... În caz de scandal să nu cumva să mă lași singur că nu știi ce-ți faci!...

Aurelian: Fii fără grijă! Voi fi în umbra voastră, dar în așa fel încât ea să nu mă vadă...

Maxim: Așa să faci!

Aurelian: Succes omule cu a cincea căsătorie! Să fie într-un ceas bun!

Maxim: Hai că vedem asta la momentul adevărului...

(Aurelian iese pe ușă și apoi iese din scenă prin stânga. Maximus iese din scenă prin dreapta.)

3. Cununia

I. Rearanjare

Îmbrăcată cu o fustă scurtă și cu o cămașă larg descheiată la gât, purtând pantofi cu toc înalt în picioare, Mirela, secretara primarului și Delia de la registratură (purtând pe ea un sarafan și o cămașă albă și pantofi cu tocuri normale în picioare) intră în scenă (în sala de căsătorii de la primărie) din partea stângă.

Delia: Mirela, nu crezi că ar fi bine să reddecorăm puțin sala asta de cununii? Că prea e vreaște pe aici...

Mirela: Păi eu de unde să știu? Întrebă-l pe domnul primar că el hotărăște ce și cum.

Delia: L-oi întreba și pe el dar acum te întreb pe tine că tu ești secretara lui și am văzut că de obicei știi ce gândește... Nu știu cum faci dar ești la curent cu toate gusturile lui... Cum reușești? Îl tragi de limbă sau cum?

Mirela: Nu-ți spun... Au și secretarele secretele lor... Dar tu nu ai o idee rea!... (*Arătând spre ușă:*) De exemplu, ce caută dragă ușa asta aici?

Delia: Știi și eu? O fi cumpărat-o domnul primar, pentru casa lui în construcție și o păstrează aici până o montează... Că doar cine vine în timpul săptămânii să se cunune? Nimeni!

Mirela: Chiar așa Delia, spune-mi te rog, că tu lucrezi la registratură, e cineva programat la sfârșitul săptămânii?

Delia: Nu e nimeni Mirela! În ziua de azi nu prea se mai cunună lumea... Stau așa hăndrălai, unii cu unele și uită să se mai cunune. Nu mai au respect pentru instituția căsătoriei.

Mirela: Așa e! Oamenii sunt neserioși în ziua de azi...

Delia: Ia pune tu mâna să scoatem ușa asta pe hol, că nu șade deloc bine aici! Poate cu timpul vor veni totuși niscaiva doritori să se cunune și ce or zice când or vedea ditamai ușa în sala de cununii?... (*Scot ușa afară din scenă prin partea stângă. Delia revine cu o mătură în mână și începe să măture de zor până ajunge la masa de pe scenă.*)

Delia: Mirela?

Mirela (reintrând în scenă): Da!

Delia (punând mătura de o parte): Ia prinde și de masa asta să o mutăm mai pe centru... Așa... Și acum scaunele... Foarte bine... Nu arată mai bine acum?

Mirela: Arată. Dar fără miri tot o cameră goală rămâne.

Delia: Lasă dragă Mirela nu mai ofta, că vine și vremea mirilor...

II. La pensie?

(Îmbrăcat în costum, bine aranjat, primarul intră în scenă din partea dreaptă, ținând în mâna stângă un registru și un stilou.)

Primarul: Văd că redecorați pe aici. Foarte bine. Mi-a telefonat unul Aurelian că vrea să se însoare urgent... Trebuie să ajungă imediat... O fi pierdut vreun pariu sau ceva, că altfel nu înțeleg de unde atâta grabă. Că doar lucrurile acestea nu se fac așa de pe o clipă pe alta. Că trebuie pregătire și chibzuială și reflecție...

(Primarul pune registrul și stiloul pe masă apoi se așează la masă.)

Delia: Cum așa domnule primar? Chiar acum vine cineva să se cunune? Dar nu e Sâmbătă! Nici Duminică! Și nici 1 Aprilie!

Primarul (stând la masă): Asta este! Nu comentăm noi. Suntem slujbași ai guvernării civile și ne facem datoria când patria și cetățenii ei devotați ne-o cer. Vor oamenii acte? Le dăm acte! Doar avem o grămadă de certificate de căsătorie ce așteaptă să fie completate. Și un-doi le completăm...

Luăm un stilou (*ia stiloul în mână*) și le completăm datele... Apoi întrebăm clientul... Și el zice „Da!” (Nici unul nu a zis până acum „Nu!” - Nu știu ce e cu ei...) Și apoi întrebăm clienta. Și ea, să vezi surpriză, o să zică tot „Da!”... Și cu asta basta. (*Pune stiloul pe masă.*) Îi declar căsătoriți, bem șampania și pleacă oamenii fericiți cu hârtia în buzunar. Nu e asta o muncă frumoasă? – Le dai la oameni hârtii și îi faci fericiți...

Delia (așezându-se pe un scaun lângă masă): Ce ți-e și cu tineretul din ziua de azi!... Tocmai îi spuneam Mirelei că se cunună așa, dintr-o dată, spontan, pe nepusă masă... Nu mai au răbdare să se cunoască și ei ca lumea. Prea se grăbesc! Și prea mulți se căsătoresc! Și fac copii! Și planeta se suprapopulează!... Nu-i așa Mirela?

Mirela: Poftim?... Parcă ziceai...

Delia: Chiar asta zicem mai înainte (*ii trage cu ochiul*), nu mai ții minte?... Aiurită mai ești...

Mirela (așezându-se și ea pe un scaun, lângă Delia): A ba da, așa e: prea se grăbesc la însurătoare și se cunună prea des! – Să o lase și tinerii aștia mai moale cu formalitățile astea birocratice!...

Ce? Nu pot trăi și ei împreună fără acte vreo câțiva ani? Așa, să vadă dacă se potrivesc... Să facă un copil - doi, să iasă la pensie împreună și de abia după ce au constatat fără puțință de tăgadă că legătura lor e una trainică, să vină și ei, acolo, după șaizeci de ani, să-i cununați... Nu domnule primar?

Primarul: Să știi Mirela că nu e o idee rea! Așa mai stau și eu relaxat și nu mai trebuie să completez tot felul de hârțogării din

astea numite pompos acte civile... De parcă îs vreun popă sau ceva...

Mirela: Chiar așa: dacă se duc la popa ce mai vin și pe aici? – Se căsătoresc de două ori sau cum? Eu așa zic domnule primar: odată și bine, după ce ies la pensie, nu mai devreme...

III. Așa e moda...

(Se aud bătăi în ușă.)

Primarul: Ne-au sosit clienții!... Ei trebuie să fie: preafericitul doritor de însurătoare și preafericita lui iubită spontană...

Maxim (intrând singur din stânga, îmbrăcat cu un costum elegant, cu pălărie pe cap, cu eșarfă la gură și cu ochelari fumurii la ochi, zice cu voce puternică): Bună ziua!

Primarul (ridicându-se speriat de pe scaun): Aoleu! Ați venit să ne jefuiți?... *(Femeile încremenesc și ele de spaimă.)* Să știți că nu ținem bani pe aici! Uite, ridic mâinile sus! Și voi fetelor!... *(Stând pe scaune ridică și ele mâinile sus.)*

Maxim: Domnule primar?

Primarul: Da eu sunt! Fac ce vreți dar v-am spus - nu avem bani - o ducem greu că e criză! Nici salariile nu le putem plăti la timp!... Mergeți vă rog vizavi că este o bancă. Și e deschis toată ziua!

Maxim (se apropie de primar): Domnule primar... *(Își trage în jos eșarfa de pe față și își dă jos ochelarii de la ochi.)* Am vorbit mai înainte la telefon...

Primarul: Poftim? Nu am vorbit cu nici un hoț la telefon! Nu mă implicați în chestia asta! Fetelor, nu am nici o legătură! Jur!

Maxim: Domnule primar vă rog lăsați mâinile jos, sunt eu Aurelian, cel cu mariajul rapid... Am vorbit mai devreme la telefon...

Primarul: A, da? *(Lasă mâinile jos.)* Domnul Aurelian? V-am confundat: am crezut că sunteți un hoț... V-am văzut cu masca pe față și de aceea... Fetelor puteți lăsa și voi mâinile jos: hoțul nu e hoț!.. *(Fetele lasă mâinile jos.)* E mirele de care vă vorbeam! *(Primarul dă mâna cu Maxim.)* Apropo: ce e cu masca asta pe față?

Maxim: Chestii de modă domnule primar: am vrut și noi o nuntă tematică, ceva mai exotic și ceva feminist...

Primarul: Aa... S-a schimbat moda!... Am citit prin ziare că feministele promovează egalitatea cu bărbații, chiar și în privința voalului de căsătorie - dar sunteți primul care pune teoria în practică... Bravo! Sunteți un om îndrăzneț...

Maxim: Exact asta era ideea: egalitatea sexelor!

Delia: Vai de mine domnule ce ne-ați speriat!

Mirela: Auzi tu dragă: egalitatea sexelor! Ce o mai fi și asta?

Delia: Simplu Mirela – e atunci când mirele se îmbracă în rochie de mireasă și mireasa în costum de mire... Dar îți dai seama că mai e până atunci...

Mirela: Aha!... Am înțeles...

Primarul: Dar mireasa unde este?

Maxim: Așteaptă afară să rezolv eu formalitățile birocratice și vine apoi și ea să facem ceremonia...

Primarul (așezându-se la masă:) Foarte bine: buletinele vă rog! (*Maxim îi dă buletinele.*) Aurelian Maximus și Iulia Flavia Carta... Vă trec datele în registru și suntem gata să începem... (*Deschide registrul și începe să completeze datele.*) Așa deci: Aurelian și Iulia?

Maxim: Flavia! Toată lumea îi zice Flavia! Și mie cei mai mulți îmi zic Maxim dar Flavia îmi zice mai mult Aurelian.... Deci Aurelian și Flavia... Așa e cel mai bine...

Primarul (completând în continuare în registru): Bine... Atunci Aurelian și Flavia... (*Când termină de completat datele în registru întrebă:*) Și nașii unde sunt?

Maxim: Nașii?... Ăă... Nu avem!... Că e o nuntă fulger... Ne-am hotărât în urmă cu o jumătate de oră și nu am avut timp și de nași...

Primarul: Bine... Dar vă trebuie martori...

Maxim: Martori? A, da! Martori... Păi nu avem nici martori...

Primarul: Așa zice legea: e nevoie de doi martori...

Maxim: Asta e: ne-am grăbit... Și nu am avut timp nici de martori...

Primarul: Așa deci: v-ați grăbit... Dar timp să vă grăbiți ați avut?

Maxim: Sigur! Că nu ne-am grăbit chiar așa tare. A trecut totuși o jumătate de ceas de când ne-am hotărât să ne căsătorim... Nici nu știu dacă am bătut recordul mondial, că totuși parcă a durat prea mult, dar până s-a îmbrăcat cu rochia, până am luat și eu pe mine costumul, până am ajuns la primărie a durat un pic... Că nu puteam să venim chiar în pielea goală și nici cu hainele de stradă, că dădea prost la poza de nuntă. Înțelegeți, nu?

Primarul: Bine, bine... Înțeleg! Hai că vă rezolv eu! Delia! Mirela!

Delia: Da domnule primar!

Primarul: Tinerii aceștia se grăbesc să se căsătorească și au uitat de martori... Vreți să fiți voi două martore la cununia lor?

Delia (se ridică în picioare): Ce să facem... Dacă ăsta e serviciul... Unde semnăm?

Primarul: Încă nu... Mai încolo... Stați numai aici și luați aminte la ce se întâmplă!...

Mirela: Bine domnule primar... Cum să nu ajutăm noi

tineretul...

Primarul (ridicându-se de pe scaun): Păi atunci cheamă mireasa să începem...

Maxim: Începem?

Primarul: Da!

Maxim: Numai puțin să-mi pun costumația!... (*Își ridică eșarfa pe față, își pune ochelarii la ochi și iese să cheme mireasa înăuntru.*)

Delia: Ce ți-e și cu tinerii ăștia! Au înnebunit cu toții. Se însoară în juma de ceas, vin mascați, uită de nași, de martori... S-a întors lumea cu fundul în sus domnule primar..

Primarul: Lasă Delia, ce treabă ai tu? Noi suntem la servicii, ofițeri ai statului, și nu ne interesează ce și cum, doar să între, să zică „Da!”, „Da!”, să semneze și să plece în treaba lor și noi în a noastră...

Mirela (se ridică de pe scaun): Da chiar așa tu Delia, ce îți bați capul? Fiecare cu păsărica lui...

IV. Oameni hotărâți...

(*Mirii intră în scenă.*)

Delia: Bravo! (*Bate din palme.*) Ce rochie frumoasă și ce voal!... Bravo! Așa arată o mireasă!...

Iulia: Mulțumesc!

Primarul: Atenție să nu vă împiedecați! Vedeți ceva prin voalul acela?... Aveți grijă să nu vă accidentați! Amândoi, da?

Maxim: Da! Suntem atenți!

Primarul: Deci... Iulia...

Iulia (ușor speriată): Da?!

Primarul: Ăă... scuze: Flavia!...

Iulia (revenindu-și din emoție): Da!

Primarul: Așa! Și Maximus...

Maxim (dregându-și glasul): Hm... Hm... Aurelian... Maximus...

Iulia: Maximus?

Maxim: Da, numele de familie...

Iulia: Ce frumos...

Primarul: Deci Aurelian și Flavia... Începem da?

Iulia: Da!

Maxim: Da!

Primarul: Acum, da?

Iulia: Da!

Maxim: Da!

Primarul: Foarte bine! Fiți atenți la mine că începem cu poezia – da?

Iulia: Da!

Maxim: Da!

Primarul: Bine! Dar sunteți siguri, nu? Nu vă mai răzgândiți?

Iulia: Da!

Maxim: Nu!... A da, nu ne răzgândim!

Iulia: Nu, nu! Nu ne răzgândim!

Primarul: Că nu vreau să completez actele degeaba și mâine să mergeți la divorț... Mai ales că am înțeles că vă căsătoriți cam în grabă... Trebuie să fiți hotărâți... Foarte hotărâți! Da?

Iulia: Da!

Maxim: Da! Suntem hotărâți!... Flavia?... Ești hotărâtă, nu?

Iulia: Da Aurelian! Foarte hotărâtă!... Nici o problemă!...

V. Muncă de birou

Primarul: Așa... Martorele... Delia?

Delia: Da domnule primar?... Pot să înceapă!... Sunt doar un pic obosită că am mutat pe aici mobila, ați văzut doar, și am tot măturat: dă-i cu mătura în sus, dă-i cu mătura în jos, dă-i cu mătura la stânga, dă-i cu mătura la dreapta, dă-i cu mătura încoace, dă-i cu mătura încolo...

Primarul: Și ai amețit te pomenești?

Delia: Doar un pic domnule primar.. Dar sunt perfect conștientă... Îi văd și pe mascați și tot... Văd tot!... Înregistrez tot!... E totul ok!...

Primarul: Bun... Mirela?

Mirela: Și eu domnule primar, tot așa, un pic obosită... Că știți că v-am ajutat mai înainte să faceți curat în biroul dumneavoastră...

Primarul: Da!... Cum să nu știu?... Ai un bonus Mirela!... Un mare bonus!...

Mirela: Mulțumesc domnule primar! E bine să știi că îți este apreciată munca...

Primarul: Foarte apreciată dragă Mirela. Mă ajuți și mâine, nu? Că mai avem ceva treabă prin birou...

Mirela: Sigur!.. Cu mare plăcere domnule primar!... Asta îmi este meseria: doar sunt secretara dumneavoastră... Îmi place foarte mult să lucrez cu tine... ăăă... cu dumneavoastră...

Primarul: Excelent!... Așa. Unde eram?...

Delia: La curățatul biroului domnule primar...

Primarul: Ehei!... Și ce l-am mai curățat!... Și încoace și încolo, de se cutremura tot... Și l-am lustruit... și încoace și încolo, din toate pozițiile!... Nu-i așa Mirela?

Mirela: Sunteți bun domnule primar!... Recunosc... Vă pricepeți la.. la curățenie, sunteți maestru ce mai... Maestru în arta dormitorului... Ăă, pardon: biroului... biroului... da, biroului! Să nu

se înțelegea greșit!...

Delia: Așa deci! Ați făcut curat în birou... Foarte bine! Și eu am măturat de zor pe la mine pe la registratură. Ce-i drept, m-a ajutat și domnul viceprimar: și măturam amândoi!... Ba în jos, ba în sus, ba din stânga, ba din dreapta, ba înainte, ba înapoi...

Am făcut o curățenie la registratură, clasa întâi!... Mi-e frică numai să nu fi făcut domnul vice vreo întindere la mușchii spatelui de la cât s-a aplecat acolo cu mine....

Primarul: Nu! Stai liniștită! Nu avea nimic! Și i-a făcut plăcere să te ajute! Mi-a spus că te-a ajutat... I-a făcut mare plăcere să știi!...

Delia: Păi cred și eu: când pui suflet se vede: și eu pun suflet în arta măturatului domnule primar!...

VI. În pas cu moda

Maxim (dregându-și glasul): Hm... Hm... Domnule primar putem revenii la noi?...

Primarul: A, da... Stai Delia că povestim mai târziu. Oamenii aceștia vor să se căsătorească și se grăbesc...

Așa deci: suntem la o nuntă cu tematică mascată... Păi dacă e tematică e tematică nu ai ce face... Stai că aveam și ceva basmale pe aici!... (*Caută în sertarul de la masă și le găsește.*)

A, da, uite aici!... Le-am primit mai demult cadou de la o biserică de pocăiți... Fetelor luați și voi câte o basma din asta și acoperiți-vă fața cu ea!... Și îmi leg și eu una la gură... Să fim cu toții mascați...

Asta este: dacă așa e moda! Nu trebuie să rămânem în urmă... Trebuie să ne adaptăm cât mai repede!... Și iată că ne adaptăm!... Că nu e mare lucru... Important este ca oamenii să se căsătorească în continuare, să vină salariul și să avem biroul curat și lustruit!...

Delia (după ce-și acoperă fața cu năframa dată de primar): E bine așa domnule primar?

Primarul: Foarte bine Delia!... Bun... Ce mai lipsește? Mirela tu ești secretara mea... Ce mai lipsește? A, da: niște flori... Să-i dăm miresei la sfârșit... Te duci tu Mirela să cauți niște flori? Sunt și la mine în birou câteva... Du-te și adu-le, te rog!

Mirela: Imediat domnule primar...

(*Mirela pleacă după flori și iese din scenă prin partea dreaptă.*)

VII. În pas cu timpul

Delia (după un moment de tăcere): Domnule primar, dacă tot sunt martoră la această căsătorie, vreau să le zic și eu ceva la mirii miri aici de față până revine Mirela...

Primarul: Zi-le Delia că nu se supără - doar le ești nașă cum ar veni!

Delia: Dragi miri! (*Ridică mătură ei de pe jos și le-o arată:*) Mătura... e simbolul casei curate, al hărniciei, al prosperității, al ordinii... Să o folosiți mereu cum se cuvine și întotdeauna veți avea casa curată și frumoasă și plăcută la vedere!...

Apoi, știți că se zice „Casă de piatră!” - dar nu ar mai trebui, deoarece în ziua de azi casele nu se mai fac din piatră ci din cărămidă, din BCA, din beton, din lemn și din alte materiale...

Prin urmare, urarea ar trebui să fie mai degrabă, către mire, că el e constructor prin firea lui: „Casă de cărămidă!”... Sau: „Casă de BCA!”... Sau: „Casă de plăci de beton cucurigu la bloc!”... Și către mireasă: „Casă curată!”, „Gătire plăcută!”, „Să măhuri îndemânic!”, „Să ștergi geamurile cu talent! Și praful cu maxim entuziasm!”... Și așa mai departe...

De acea eu acum vă urez din toată inima: casă curată și să trăiți fericiți până la adânci bătrâneți!...

Iulia: Mulțumim Delia! Ești tare drăguță!

VIII. Momentul adevărului

(*Mirela se întoarce cu un buchet de flori și îl pune pe masa primarului.*)

Primarul: Bun! S-a întors și Mirela cu florile... Cred că putem începe... Deci!... Aurelian, o iei în căsătorie pe Flavia?

Maxim: Da!

Primarul: Flavia, cu voie bună și fără a fi de nimeni obligată, îl iei în căsătorie pe Aurelian?

Iulia: Da!

Primarul: Foarte bine! Atunci vă declar căsătoriți! Să cadă măștile și să vină săruturile!

(*Primarul își dă eșarfa jos de pe față. Delia și Mirela fac același lucru. Cei doi miri însă ezită să-și scoată acoperămintele de pe față.*)

Primarul: Am terminat!... Sunteți căsătoriți acum!... Puteți să vă dați jos voalurile și să vă revedeți la față spre întâlnire senzuală în primul vostru sărut matrimonial!...

Iulia: Aurelian!

Maxim: Da!

Iulia: Acum că suntem căsătoriți trebuie să mă iubești așa cum sunt, la bine și la rău!... Nu crezi?

Maxim: Sigur Flavia! Și tu trebuie să-mi fii alături în toate momentele grele și în toate momentele fericite!... Nu?

Iulia: Desigur, prințul meu!

Maxim: Așa! Prinț!... Și tu prințesa mea, bineînțeles!

Primarul: Hai oameni buni că nu avem toată ziua la dispoziție! Măștile jos!... Că nici nu vă vedeți bine prin ele!...

Maxim: Numai puțin domnule primar că trebuie să mai pregătim un pic atmosfera necesară pentru sărut, ca să fie cât mai romantic... Iulia, dă-mi voie să te sărut!

Iulia: Vino prințul meu!

(Maxim se apropie, își ridică eșarfa doar cât să i se vadă gura, ridică și voalul miresei doar cât să-i vadă buzele și apoi o sărută cu patimă un timp destul de îndelungat...)

Delia: Bravo!... *(Aplaudă)*. Felicitări!...

(Primarul și Mirela aplaudă și ei.)

Delia (către Mirela): Zici că acum se sărută pentru prima oară...

Mirela: Mai știi?

Delia (după ce aplaudă din nou): Ce frumos!...

După câteva secunde Maxim se oprește și întrebă (tot cu fața acoperită): Cum e? Dulce nu?

Iulia: Foarte dulce!

(O mai sărută o dată și încă o dată și iar o sărută - tot așa cu voalurile doar pe jumătate ridicate):

Iulia (ușor amețită): Aurelian!... Ce sărut pătrunzător ai!...

Maxim: Iulia Flavia dă-mi voie acum să-ți dezvălui fața! *(Se apropie și îi dă voalul pe spate:)* Ești frumoasă ca o zână!... Vei fi mereu peste dragostea mea stăpână, zi de zi și lună de lună!... Iubirea mea-i deplină pentru a ta făptură!...

Iulia: Chiar! E ok! Sunt ok? Îți place de mine? Nu te-ai supărat?

Maxim: De ce să mă supăr! Frumusețea ta e nestemată aprinsă peste al lumii orizont... și-mi luminează viața... de seara până dimineața!...

Iulia: Ce drăguț! Am avut așa mari emoții! Bine că nu te-ai supărat! Hai să-ți dezvălui și eu chipul tău de prinț!

(Iulia se apropie și îi trage eșarfa jos de pe față. Maxim își dă ochelarii jos de pe ochi și pălăria din cap și face cu ea o mare plecăciune în fața Iuliei.)

Maxim: Mereu la dispoziția ta scumpa mea soție!

Iulia (șocată): Vai de mine!... Țineți-mă că leșin!...

(Maxim se repede și o prinde de mijloc...)

Iulia: Vai de mine!... Tu cine ești?

Maxim: Aurelian!

Iulia: Care Aurelian?

Maxim: Aurelian Maximus!

Iulia (își revine): Deci și tu tot Aurelian? I-am spus Flaviei că poate se va întâmpla vreo confuzie!... Dar ea nu și nu: că doar prințul vine mascat... Dar uite că au mai venit și alții!... Dacă acum așa e moda...

Aurelian dragă... te rog să mă scuzi!... Cred că s-a produs o confuzie... Te-am confundat cu alt Aurelian... Sărmanul meu prinț, ce o fi cu el? O fi crezut că nu mai vin și o fi plecat în treaba lui...

Maxim: Așa deci... O confuzie... I-am spus eu lui Aurelian că tu de fapt îl iubești pe el și că eu doar vă încurc... Dar el o ținea pe a lui: că tu ești spontană și profiți de orice oportunitate!... Și am zis să încerc... De ce nu? Încercarea moarte n-are!...

Ei bine Flavia, mi-a părut bine de cunoștință!... Să știi că în timp ce v-ați plimbat prin centru l-ai cucerit total pe Aurelian. Așa vitează de cucerire nu am mai văzut la nimeni. Respectele mele! Și să știi că vin de la un maestru în arta cuceririi...

Apropo! Dacă nu îți iese pasența cu el te rog să-mi dai de știre!... O să vin imediat să te consolez!...

Primarul: Ce faceți măi oameni buni? Ce-ați făcut? V-ați confundat pe scările primăriei sau ce? Am însurat pe cine nu trebuie? Mai vin și alții? Ce se întâmplă aici?... Bine măcar că nu ați semnat încă actele de căsătorie!

Maxim: Scuze domnule primar!... Într-adevăr cred că s-a produs o confuzie... De la moda asta nouă cu măști și voaluri: eu am încurcat mireasa și ea o fi încurcat mirele. Nu-i așa Flavia?

Iulia: Așa e... Dar stai puțin! Tu îl cunoști pe Aurelian al meu? Ce-ați făcut? Te pomenești că ați făcut schimb de roluri!...

Maxim: Cam așa ceva Flavia... A fost ideea lui să știi... Am vrut să-ți facem o farsă...

Iulia: Ce farsă?... Ce Flavia? Eu sunt Iulia!

Maxim: Care Iulia?... Adică da! Ești Iulia Flavia!

Iulia: Păi da! Dar eu nu sunt Flavia, cuceritoarea rapidă, ci sunt prietena ei...

Maxim: Cum? A dracului fată! A făcut și ea schimb cu tine?

Iulia: Exact!

Maxim: Bravo lor domnule! Se mișcă amândoi mai ceva decât vântul... Le merge mintea brici!... Și se iubesc nebunește - doar că nu sunt pregătiți de căsătorie...

Iulia: Așa zici tu? Că Aurelian o iubește pe Flavia?...

Maxim: Sigur! Mi-a mărturisit acest lucru, doar că îi era milă de tinerețea lui și nu voia să se însoare așa de repede... Plus că nu știa dacă și Flavia îl iubește la fel...

Iulia: Cine știe?... Probabil că da!... Flavia e o romantică, sigur s-a îndrăgostit de el că altfel nu-l cerea în căsătorie...

Maxim: Așa zic și eu!...

IX. Acord de voință

Iulia: Și noi ce facem acum? Mai suntem căsătoriți sau nu?

Maxim: Nu știu Iulia... Mie îmi place de tine, chiar foarte mult, și săruți precum o prințesă... Dacă vrei poți fi prințesa mea și eu prințul tău... Ce zici?

Iulia: Chiar? Îți place de mine?

Maxim: Ești iubirea vieții mele! Te-am îndrăgit de la prima vedere!...

Iulia: Hai mă Aurelian, sau Maxim... Cum ți se zice de obicei?

Maxim: Maxim.

Iulia: Hai mă Maxim, că doar ai mai văzut și alte femei până acum... Se vede pe fața ta că ești bărbat cu experiență... Arăți mai degrabă a rege nu a prinț!...

Maxim: Ai dreptate: rege nu prinț!... Prințul să știi că de la mine a învățat cum să atace regatele!...

Iulia: Foarte bine!... Și zici că-ți place de mine?...

Maxim: Ești regina visurilor mele! Tu ești izvor de frumusețe și plăcere!...

Iulia: Și atunci ce facem?

Maxim: Știi ce Iulia! Hai să te întreb ceva.

Iulia: Te rog!

Maxim: Sper însă să nu ți se pară prea brutală întrebarea mea!...

Iulia: Ce e Maxim? Hai că după toată încurcătura asta cu măritișul nimic nu mă mai surprinde!...

Maxim: Iulia... Chiar dacă ne cunoaștem doar de cinci minute, având în vedere că frumusețea ta este răpitoare, că gesturile tale sunt gingașe ca ale unei regine, că glasul tău este dulce precum mierea și că sărutul tău mi-a îmbătat inima de fericire, eu vreau să te întreb acum ceva foarte important...

Iulia: Spune Maxim... Te ascult!

Maxim: Iulia... Vrei să te căsătorești cu mine?

Iulia (surprinsă): Poftim? Mă ceri în căsătorie?

Maxim: Da!

Iulia: Ține-mă că leșin!

Maxim (prinzând-o în brațe): Sunt alături de tine zi de zi și noapte de noapte. Tu ești pofta inimii mele, tu ești amorul meu devenit din căutare îndelungată împlinire spontană prin patimi dezlegate!...

Delia: Măi sărut-o omule odată să o ajuți să se hotărască. Nu o lăsa să leșine!

Maxim: Bună idee! (Și o sărută cu patimă.)

Iulia (revenindu-și): Ce dulce ești tu Maxim! Răspunsul meu

este da! Vreau să fii bărbatul meu!... Am venit să mă mărit? Mă mărit și gata! În plus tehnic sunt deja măritată cu tine. Nu?

Maxim: Exact! Vino încoace să te sărut regina mea!... (O sărută.)

Iulia: Excelent sărut: ce gust, ce aromă, ce mișcări, ce precizie... Tu ești regele meu... Și eu regina ta... Iată: acum soarta mi s-a împlinit și am ajuns după cum toată lumea vede, la fel ca toate femeile iubite din lume, mireasă: mireasă din întâmplare...

Delia: Bravo! (Aplaudă.) Bravo! (Către Mirela): Așa ceva numai în filme vezi!

(*Mirela și primarul aplaudă și ei.*)

Primarul: Vino încoace Mirela să te îmbrățișez! De astăzi trebuie să știe toată lumea că tu ești iubirea vieții mele!...

Delia: Vai domnule primar, dumneavoastră și cu Mirela? Și eu care am crezut că lustruiați biroul! Și că vă place curățenia... Și că Mirela vă ajută să udați florile!...

Primarul: Ehe!... Și ce le-am mai udat!... (*Arătând spre Mirela:*) Nu vezi ce frumoasă și fericită este această floare? Și chiar m-a ajutat să știi! Foarte mult! Știe niște tehnici de grădinărit de rămâi mască! Dar acum te rog du-te cu Mirela și aduceți o șampanie și niște pahare să închinăm cu mirii. Găsiți la mine în birou tot ce trebuie.

Delia: Felicitări Mirela! (O îmbrățișează.)

Mirela: Mulțumesc!

Delia: Deci ăsta era secretul secretarei?

Mirela: Hai că acum nu mai e secret. Să mergem după șampanie și să sărbătorim că cine știe, la cum merg lucrurile, poate că nu mai trebuie să aștept până la pensie!...

(*Mirela și Delia ies din scenă prin partea dreaptă.*)

X. Momentul potrivit?

(*Din stânga intră în scenă, ținându-se de mână, Aurelian și Flavia... Se întâlniseră pe hol, au pândit pe la ușă să vadă ce se întâmplă și acum erau amândoi bucuroși de turnura evenimentelor.*)

Aurelian: Salut Maxim! Salut Iulia! (Se apropie, îi dă un buchet de flori miresei și o îmbrățișează.) Felicitări pentru mariaj!

Iulia: Mulțumesc Aurelian!...

Aurelian (către Maxim): Bravo domnule! (Dă mâna cu el și îl îmbrățișează.) Te-ai descurcat exemplar!... Casă de piatră!...

Maxim: Așa să fie!

Flavia: Felicitări Iulia! (O îmbrățișează.) Jur că nu am știut că smecherul acesta va face schimb cu prietenul său... Dar cum îți

spuneam - e mai rapid decât clipa!... Felicitări și ție Maxim! (*Îl îmbrățișează.*)

Aurelian: Ei, lasă că nici tu nu ești mai prejos! Era cât pe ce să îmi dai șah-mat. De abia am scăpat din încercuirea ta. Strategiile tale de atac fac mai mult decât o armată întregă de fluturași prițesa mea!

Maxim: Ce faceți măi îndrăgostiților? Provocați încurcături?... Oricum mersi! Vă rămân dator! Așa o regină ca Iulia unde găseam eu fără ajutorul vostru? (*O strânge în brațe pe Iulia.*)

Iulia: Ai dreptate Maxim! Ștregarii aceștia doi merită și mulțumirile mele. Iată că din ceață și din fum nu iese întotdeauna ceea ce aștepti ci cu totul altceva: nu un prinț, ci un rege. Regele Maximus!

Maxim: Și regina Iulia! Așa e! Dar auziți măi tinerilor: te pomenești că vouă vă e frică de căsătorie!

Aurelian: Cui? Mie? Nu!... Doar că toate la timpul lor!

Flavia: Nici mie! Aștept doar momentul potrivit!

Aurelian: Așa deci încă îl aștepti?

Flavia: Și ce? Ai ceva împotrivă?

Primarul: Mă scuzați că intervin dar eu sunt aici, mereu la datorie, îmi dați buletinele și vă rezolv și pe voi în cinci minute. Cu măști sau fără, cum vreți voi! Deja sunt antrenat...

Aurelian: Nu mulțumim! Încă nu e cazul pentru noi!

Flavia: Așa deci: dai înapoi! Am știut eu că nu ești serios. Că doar teoria e de tine. Că nu ești tu chiar atât de spontan pe cât pretinzi. De acea te-am cerut în căsătorie... Că știam că nu ești ceea ce pari...

Aurelian: Cine?... Eu? Vai Flavia!... Dar cum poți spune așa ceva! Doar am zis „Da!”. Și nu dau înapoi... Atâta doar că am vrut să-ți fac o farsă... Așa: tot spontan... Mi-a venit ideea în timp ce mergem după costum... Dar văd că tu ai dat înapoi!... Văd că atunci când m-ai cerut în căsătorie ai jucat de fapt la cealaltă... Mă gândeam eu că o fată nu poate pricepe așa bine teoria jocului vieții, a trăirii spontane, a iubirii fără rezerve...

XI. Locul potrivit?

Iulia: Hai nu mai dați vina unul pe altul. Adevărul este că ați dat amândoi înapoi. Dar dacă regretați pasul acesta, totul se rezolvă foarte simplu: suntem în locul potrivit. Și nu trebuie să ziceți nimic altceva decât „Da!” și încă un „Da!” și gata... Sunteți și voi rezolvați. Domnul de aici e tare simpatic și vă rezolvă și pe voi cât ai zice pește... Ia să vedem, puteți zice „Da!”? Aurelian?

Aurelian: Nu!

Iulia: Flavia!

Flavia: Nu!

Maxim: Se țin tare dragă nevestă. Eu zic că trebuie ajutați. Eu îl prind pe Aurelian, tu o prinzi pe Flavia și îi aducem legați aici în fața primarului că doar știm că se iubesc nebunește...

(Maxim se îndreaptă către Aurelian...)

Aurelian (fugind de Maxim): Maxim! Nu! Nu vreau!

Maxim: Ba da! Hai la însurătoare!

(Iulia începe să alerge după Flavia.)

Flavia (fugind de Iulia): Nu Iulia! Nu mă mărit!

Iulia: Ba da! Chiar acum!

(Aurelian o ia de mână pe Flavia și aleargă cu ea pe scenă.

Maxim și Iulia aleargă după ei.)

Maxim: Da! Da! La însurătoare cu voi!

Iulia: Da! Da! La însurătoare!

Aurelian: Nu! Nu acum! Fără mariaj!

Flavia: Nu! Nu! Fără mariaj!

(Aurelian și Flavia sunt înghesuiți de miri în colțul din stânga, în fundul scenei, și nu mai au unde să fugă.)

Maxim (apropiindu-se amenințător de ei, alături de Iulia): Hai tinerilor! La însurătoare cu voi!

Aurelian: Ajutați-ne domnule primar! Oamenii aceștia vor să ne căsătorească cu forța!

Primarul (intervenind cu voce fermă): Stimați cetățeni! Dragi nuntași! Calmați-vă și respirați ușor iar voi cei neînșurați nu mai alergați pe aici că alergați degeaba... Ia veniți încoace!

(Se calmează cu toții și se apropie de masa primarului.)

Primarul: Aurelian, Flavia...

Voi fugiți de întâmplare, dar ea vă ajunge oriunde ați fi!

Alergând prin semne de chemare, după plăceri și bucurii, veți sfârși și voi doar spre a fi mire și mireasă din întâmplare...

Plecând din cer, de la stele, de la lună și de la soare, iubirea vine mereu prin joc de dragoste înălțătoare...

și vă cucerește pe neașteptate cu dorul acela nestins de a vă uni al vostru vis cu a voastră jumătate...

Nu mai fugiți deci de întâmplare:

ea este, în lume, cea mai bună pețitoare!

XII. Urări de bine

(*Delia și Mirela revin pe scenă. Delia are în mâna dreaptă o sticlă de șampanie iar Mirela poartă o tavă plină cu pahare pe care o aduce și o pune pe masă...*)

Primarul: Iată că a sosit și șampania!... Delia dă-mi-o mie că o deschid eu!... (*Deschide sticla de șampanie...*)

Primarul (în timp ce toarnă în pahare): Haideti cu toții să ciocnim un pahar de șampanie în cinstea mirilor!...

(*Fiecare ia câte un pahar în mână. Se fac urări și se ciocnesc pahare...*)

Aurelian: Să trăiți! Să vă iubiți! Și unul prin altul mereu să vă împliniți!...

Flavia: Jucați jocul până la sfârșit! Profitați de orice ocazie pentru a iubi și a vă face iubiți!...

Delia: Casă curată dragii mei miri! Și casă solidă! Din cărămidă și din beton. Din BCA nu vă recomand!...

Mirela: Așa să fie: casă luminoasă și casă călduroasă! Și iubire frumoasă! Dragoste gustoasă! Și fericire aleasă!...

Iulia: Mulțumim de urări! Să ne fie doar plăcerea invitată la masă și doar bucuria să ne intre în casă!

Maxim: Și să fie toate în armonie pe pământ - să avem mereu doar veselie și încântare în faptă, în vorbă și în gând!...

Primarul: Maxim, Iulia să aveți o căsătorie trainică și plină de surprize plăcute, precum cele care au dus la întâlnirea voastră! Iar voi Aurelian și Flavia, poftiți pe la primărie oricând doriți, și mai ales când veți fi și voi pregătiți, să vă lăsați conduși până la capăt de către întâmplare spre dragostea voastră cea mai mare!...

XIII. Oricând!

Aurelian (după ce bea toată șampania din pahar): Oricând vrea Flavia! Eu sunt mereu pregătit! Dar ea, ați văzut: ezită! Și nu o pot forța! (*Așează paharul pe tava de pe masă.*)

Flavia: Așa deci! Când vreau eu! Ați auzit cu toții ce a zis! Da?

Iulia: Da! Am auzit!

Maxim: Și eu!

Flavia: Bun! (*Bea toată șampania din pahar, așează paharul pe tavă și apoi zice:*) Te rog să mă privești în ochi Aurelian! Hai, privește în ochii mei!... Așa!... Te rog să mă săruți!

Aurelian: Cu plăcere prințesa mea! (*O sărută.*)

Flavia: Excelent, prințul meu! Acum hai să ne căsătorim! Chiar acum! Ai buletinul la tine?

Aurelian: Of! Iar joci tare. Ți-ai pus în cap să te măriți cu mine și nu mai scap până nu te iau de nevastă... Foarte bine!... Ce? Numai Iulia și Maxim să se bucure deseară de noaptea nunții? Hai și noi!...

Domnule primar ați auzit porunca! (*Scoate buletinul din buzunar și îl înmânează primarului:*) Poftim buletinul...

Ei, cum e Flavia? Să te văd acum ce mai faci!...

Flavia (bine dispusă): Ce să fac? Mă bucur!... Atâta doar că dacă știam că mă mărit acum măcar veneam și eu în rochie de mireasă!... Nu mai ai răbdare până mă duc să fac rost de o rochie?... Că mai am o prietenă care tocmai s-a măritat și sigur are o rochie prin dulap!...

Aurelian: Hopa!... Flavia!... Cunoaștem deja șmecheria asta... Nu mai pleci nicăieri!... Dă buletinul încoace!

Flavia: Imediat... Iulia, ajută-mă te rog! Ce să fac?

Iulia: Mărită-te fată! Știi ce simplu este? Și ce bine te simți după?

Flavia: Chiar? Nu glumești?

Iulia: Păi ce îmi arde mie de glume? Acum sunt femeie măritată dragă, așezată la casa mea. Spune-i și tu bărbate ceva!

Maxim: Mișcă-te doar după pofta inimii tale Flavia! Nu regreta nimic și nu spera nimic! Joacă-te cu viața și viața se va juca cu tine!...

Flavia: Mda...

Aurelian: Deci, cum e? Nu ți-am spus că nu ești pregătită să mergi până la capăt? Flavia, tu nu trăiești încă în clipă!... Dar ai putea să începi din secunda aceasta... (*Se apropie de ea și o îmbrățișează:*) Prin a trăi acum, în această clipă! O simți cum vibrează?... Cum îți bate inima?... Cum ți se luminează fața atunci când mă privești?... Cum îți dansează buzele atunci când mă săruți?... Cum îți tresaltă trupul sub îmbrățișarea mea?... Simți?... Dacă ai simți ar fi minunat...

XIV. Iubire publică

Flavia (după câteva secunde de tăcere): Aurelian?... Ți-am spus oare că te iubesc?

Aurelian: Ăăă, nu...

Flavia: Păi uite că îți spun acum: Aurelian, eu te iubesc... Tu mă iubești pe mine?

(*Aurelian tace vreo cinci secunde. Nimeni nu zice nimic...*)

Aurelian: Ce trăim noi de un ceas și ceva mi se pare incredibil. Flavia, oare nu visăm? Oare nu e totul un vis? Îmi bate inima așa de tare și mi-e teamă să-ți spun te iubesc... Mi-e teamă că astfel visul acesta fără asemănare se va termina... Mi-e teamă de

mărturisire Flavia... Mi-e teamă că te iubesc...

Delia: Bravo! (*Aplaudă.*) Bravo!... Vă iubiți asta e clar! Dar problema este: vă căsătoriți sau nu?

Primarul: La ce bun căsătoria dacă oamenii se iubesc așa de mult! Ei sunt ca și căsătoriți. Mi-e clar că nu mai pot trăi unul fără celălalt... Felicitări dragii mei: vă declar soț și soție! La ce vă mai trebuie hârtii? Dă-le încolo de hârtii! Căsătoria adevărată nu e cea de pe hârtie, ci aceea din sufletele mirilor: e iubirea lor mărturisită în public... Și voi ați făcut acest pas aici în prezența noastră!...

Dar dacă vreți vă pot întreba și oficial și semnăm și hârtii că de asta mă plătește statul: să stau și să semnez hârtii... Ce zici Aurelian?

Aurelian: Domnule primar, eu am zis da! Am zis că la orice oră din zi și din noapte. Ba mi-am declarat și iubirea în public cum ziceați. V-am dat și buletinul! Ce trebuie să mai fac?

Primarul: Nu știu! Hai să o întrebăm pe Flavia!... Flavia tu ce zici?

XV. O minune...

Flavia: Ce să zic? Zic că v-am ținut destul în suspans! Eu voiam să mă mărit de când am văzut ce fericită e Iulia cu regele ei Maximus... Dar prințul acesta al meu a ezitat la început... Așa că m-am prefăcut și eu că ezit... Trebuia să-l las să creadă că mă prinde din nou la colț și apoi să-i dau lovitura de grație – care fiți atenți - vine chiar acum: Aurelian! Șah-mat! Treci în fața primarului și spune „Da!”. Chiar în clipa aceasta!

Aurelian: Ups! Știam eu că ceva nu e în regulă cu ezitarea ta... Tocmai de aceea am preluat inițiativa ca să intri și tu în priză: știam că nu rezști la o provocare publică... Că ești prea bățăioasă!

Flavia: Așa deci? Bine! Domnule primar zi repede poezia până nu se răzgândește Aurelian!

Primarul: În sfârșit!... Dă-mi te rog Flavia și tu buletinul!

(*Flavia scoate buletinul din poșetă și-l înmânează primarului.*)

Flavia: Poftim!

Primarul: Bun!... Aurelian Lovius vrei să o iei de soție, să-ți fie aproape la bine și la greu, la necaz și la bucurie, pe iubita ta Flavia Felice?...

Aurelian: Da!

Primarul: Bun! Până aici e bine!...

Flavia Felice, vrei să-l iei de soț, să-ți fie sprijin și împlinire, să vă alintați și să vă ajutați, să vă iubiți și să vă îndrăgiți, prin vreme de furtună și prin timp de rai, prin locuri de povară și prin ținuturi de vis, prin momente de ezitare și prin clipe de încântare, pe iubitul tău Aurelian Lovius?

Flavia ezită vreo cinci secunde și apoi răspunde: Da!...

Delia: Bravo! (Aplaudă.) S-a înfăptuit minunea!

Iulia: Felicitări! Hai să vă îmbrățișez!...

Maxim (către Aurelian): Bravo mă! Felicitări pentru prima ta căsătorie! O să-ți placă, o să vezi!...

(După ce sunt felicitați de Iulia și de Maxim, Flavia și Aurelian se apropie și se îmbrățișează...)

Primarul: Bun! Deci... Prin puterea investită în mine, ca slujbaș al iubirii manifestate prin acte, vă declar acum, în mod oficial, soț și soție!... Felicitări mirilor!... Felicitări celorlalți miri... Felicitări tuturor mirilor de pretutindeni!...

XVI. Și încă o minune...

Primarul (întorcându-se către Mirela care stătea lângă el): Mirela... tu nu vrei să ne căsătorim?

Mirela: Cum?... Ba da!... Când? Acum?

Primarul: Păi acum, normal!... Nu vezi că lumea se grăbește?...

Mirela: Bine!... Dar cine să officieze?

Primarul: Viceprimarul, cine altul!

Mirela: Dar o fi plecat omul pe teren, că are treabă prin localitate!

Primarul: Delia, viceprimarul tău ce face? Mai e în primărie? Că ar avea ceva de făcut pe aici, pe la sala de căsătorii...

Delia: Mă duc să-l caut domnule primar!

(Delia iese din scenă prin partea stângă.)

Primarul (după ce își ia stiloul și registrul de pe masă): Hai și voi însurățeilor în camera alăturată, să completați niște formulare și să terminăm astfel cu formalitățile birocratice...

Maxim: Venim, cum să nu!... Dar repede domnule primar!... Că după aceea mergem la cheful de nuntă... Sunteți invitat de frunte! Să veniți, da? Împreună cu Mirela! Și cu Delia și cu vicele...

Primarul: Sigur! Dacă terminăm cu toate căsătoriile acestea spontane până la miezul nopții, venim și noi... Dacă nu... o să trecem direct în patul nupțial...

(Ies cu toții din scenă prin partea dreaptă. Cortina cade anunțând finalul piesei.)

CUPRINS

1. Prințul și prințesa	3
I. Soneria	3
II. Mărturisire	4
III. Ceață și fum	5
IV. Foc și apă	7
V. Strategie	8
VI. Prințul	9
VII. Prințesa	10
VIII. Cartea și drumul	12
IX. Plimbarea	13
X. Un exemplu	14
XI. Un alt exemplu	15
XII. O nimica toată	16
XIII. Rochia și costumul	17
2. Regele și regina	19
I. Alergarea	19
II. Surpriza	20
III. Voalul	22
IV. Pășania	23
V. Alegerea	27
VI. Eșarfa	29
VII. Ușoare rezerve	30
3. Cununia	32
I. Rearanjare	32
II. La pensie?	33
III. Așa e moda...	34
IV. Oameni hotărâți...	36
V. Muncă de birou	37
VI. În pas cu moda	38
VII. În pas cu timpul	39
VIII. Momentul adevărului	39
IX. Acord de voință	42
X. Momentul potrivit?	43
XI. Locul potrivit?	44
XII. Urări de bine	46
XIII. Oricând!	46
XIV. Iubire publică	47
XV. O minune...	48
XVI. Și încă o minune...	49

<http://radu-lucian-alexandru.blogspot.ro>

<http://calatorieprinconstiinta.wordpress.com>

<http://www.box.com/radu-lucian-alexandru>

<http://www.scribd.com/Radu%20Lucian%20Alexandru>